

ZARUA

ZTRACENÉ MĚSTO

Suzanne
Rogersonová

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Zarua – ztracené město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Suzanne Rogersonová
Zarua – ztracené město – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZARUA

ZTRACENÉ MĚSTO

Suzanne
Rogersonová

FRAGMENT

1. KAPITOLA

... Stál před rozbitým vchodem do pevnosti a díval se, jak hoří malá pohřební hranice. Jasně plameny šlehaly vysoko k nočnímu nebi a do vánku stoupal dým, který s sebou nesl pach spáleného masa. Větvičky praskaly a polena pukala, až z nich vyletovaly spirály jisker. Stěna výhně se na okamžik rozestoupila a odhalila pohled na zčernalé končetiny...

Paddren se oklepal, aby se zbavil svého vidění, ale v nose mu i tak lpěl pach kouře a kůži měl lepkavou od potu. Promnul si spánky a vykročil přes náměstí ke stánku s bylinkami.

Majitel stánku s bezvýrazným obličejem zachytil jeho pohled a nepatrně kývl. Zatímco prodavač dál klábosil s jedním zákazníkem, Paddren si prohlížel bylinky a koření a vybíral si obvyklou směs cizokrajných rostlin, které by nevyrostly v chladnějším podnebí Paltrie. Byly mezi nimi sušené listy šruchy ze vzdálených břehů Seye a džbánků sušených květů dračince z Cazonie, sousední země na západ od Paltrie. Přidal ještě váček tabáku a prozkoumal hromádky čerstvě nařezaných listů červené lenty, účinné byliny, která rostla na drsných severních březích. Zvedl několik vadnoucích stonků a očichal je. Bylinám se zkroutily okraje a zbýval jen slabý náznak pepřové vůně.

„Začínáš být nedbalý,“ poznamenal Paddren, když podal vybrané zboží prodavači.

„Příště budou čerstvější, slibuji.“ Vážně se na Paddrena usmál – čímž mu ukázal dásně a křivé zuby. „Vezměte si unci tabáku navíc a vyřídte mistru Kalešovi mé nejsrdečnější pozdravy.“

Paddren obrátil oči v sloup a strčil tabák do kapsy. Sledoval, jak stánkař balí byliny do velkého plátěného čtverce, a kývl, když mu obchodník pod balíčkem bylinek vtiskl do dlaně malý váček.

„Postarám se o všechno,“ zazubil se bylinkář.

Paddren zasunul lněný balíček k dalším zásobám v batohu a váček schoval do tajné kapsy pláště. Odpočítal peníze a přidal minci navíc, aby si i nadále zajistil bylinkářovo mlčení.

„Uvidíme se příští měsíc. Učně mistra Kaleše vždycky rád obsloužím,“ řekl prodavač a mrknul na něj.

Paddren přikývl a zamířil zpátky do hemžícího se davu. Cestou přes trh poklepal na váček s bylinkami schovaný v plášti. Pronikavě čpící pach bylin vystřídaly lákavé vůně pečeného vepřového a pirožků s masem, které mu připomněly, že nesnídal.

„Ochutnejte buntonský piroh, dneska čerstvý...“

„Vyzkoušejte nejlepší medové koláče v celé Paltrii...“

Vzduch plnil křik soupeřících stánkařů. Paddren jejich přátelské soutěžení příliš nevnímal a zamířil ke stájím. Když prošel nehlídanou bránou do hradu Červený kámen, o mysl se mu otřel jakýsi duch zahaleny temnotou. Lebkou mu projela ostrá bolest a oslnil ho bílý záblesk. Zapotácel se a upustil batoh se zásobami na dlažební kameny. V hlavě mu explodovalo hromobití. Sevřel si hlavu v dlaních – bolest byla tak mučivá, že musel zatnout zuby, aby se nerozkřičel. Jeho duševní štít začínal povolovat, ale pak ten neznámý duch zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Rozechvěle se nadechl. V ústech cítil pachut' krve. Celým tělem mu projel třas. Shýbl se a zvedl upuštěný batoh.

„Jsi v pořádku, Paddrene?“ zeptal se jeden z baronových správců a oddělil se od malého hloučku, který se shromáždil opodál.

„Jsem v pohodě,“ odpověděl Paddren a přinutil se k úsměvu.

Přihlížející se začali pomalu rozcházet. Paddren na ně nedbal a vy-
bavil si toho temného ducha – byl si jistý, že něco nebo někoho hledal.
Ať měl jakýkoliv cíl, Paddren věděl, že o něm musí povědět mistrovi.

Pospíchal ke stájím a našel stájníka, jak dřímá na slámě. Poklepal
mládenci na nohu.

„Promiňte, mistře čaroději, pane,“ vykoktal chlapec.

Paddren přecházel uličkou mezi stáními, zatímco čekal, až chlapec
sejme koni prázdný pytel od krmení a upraví mu postroj.

„To stačí.“ Paddren se chytil sedla a vyšvihl se na koně. Hodil chlap-
ci minci, obrátil kobylu k východu a vyrazil. Přehnali se přes nádvoří
a bránou ven – několik lidí před nimi muselo uskočit. „Pardon,“ zavolal
Paddren přes rameno.

Sevřel uzdu v pravé ruce, sáhl do kapsy košile a stiskl zlatou brož –
svůj talisman.

Mistře, oslovil ho telepaticky, ale něco zabráňovalo jejich spojení.

Na předměstí Herristonu Paddren zaryl klisně paty do slabin a cvá-
lal po otevřené pláni. Nemilosrdně klisnu pobízeli v lese, který oddělo-
val město od Hlohové chýše. Kilometry bukového porostu se zdánlivě
táhly celou věčnost, ale konečně vyjel ze stínu lesa na mýtinu obklopu-
jící chýši z dubového dřeva, jež byla jeho domovem. Došková střecha
se tyčila nad plotem z hlohových keřů, ze kterých právě opadávaly po-
slední smetanově bílé květy. Popohnal kobylu otevřenou brankou a za-
mračil se při pohledu na zavřené okenice a komín, z něhož nestoupal
kouř. Seskočil ze sedla, odložil nakoupené zásoby u dveří a přešel zběž-
ným pohledem zahrádku.

„Mistře Kaleši!“

Nikde neviděl ani stopu po svém mistrovi či sluhovi Leyochovi. Vběhl do stavení. Krb v hlavní místnosti byl vymetený a snídaně sklizená ze stolu. Všechny tři ložnice byly prázdné a dveře Kalešovy pracovny zamčené – to mistr dělával, jen když šel někam pryč. Paddren si byl jistý, že když oba muže po snídani opouštěl, žádnou cestu neměli v plánu.

Klesl do křesla u studeného krbu a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Vytáhl z kapsy brož a přešel palcem po vzoru hlohu vyrytém do drahého kovu. Zavřel oči.

Mistře, kde jste?

Jdi pryč, chlapče, to není tvoje starost, odpověděl čaroděj po dlouhém tichu.

Paddren ho přes slabé spojení sotva slyšel. Vnímal, jak mistra zahujuje ten temný stín. *Mistře Kaleši, je tu nějaký zlý duch...*

Já vím. Snažím se tě před ním ochránit, hlupáku. Teď jdi.

Neodejdu, dokud mi neřeknete, co se děje.

Přikazuji ti, abys hned teď odešel!

Padla mezi ně hradba.

Paddren otevřel oči a zjistil, že leží na podlaze. Potlačil ošklivou pachů nevolnosti, vrátil talisman do kapsy a zvedl se na nohy. Doklopýtal ke dveřím chýše a opřel se o dubový rám. Čekal, až odezní bolest hlavy. Místo toho se pohled na zahrádku rozmlžil a Paddrenovi se přes odpor zjevilo další vidění.

... Židle se převrátila a zarachotila o zem. Mladík visel z obnaženého trámu, horečně kopal nohama a rukama hrabal po provazu, který se mu utahoval kolem krku. Ze stínu ho pozorovala postava v kápi, dokud smrtelné křeče neodezněly a mladíkovo tělo neochablo...

Paddren pevně zavřel oči a pokusil se vytlačit to vidění ze svých myšlenek. Vrátil se do stavení, vzal zpod své postele meč, vyběhl ven a hvízdal na svou kobyлу. Ta hned přiběhla a zafrkala, když připevňoval

meč k sedlu a znovu se do něj vyšvihl. Ze hřbetu klisny se kolem sebe rozhlédl magickými smysly, aby zjistil, kudy Kaleš odešel, ale mistrovi přítomnost za brankou Hlohové chýše maskovalo blokovací kouzlo.

„Jste tvrdohlavý starý blázen, Kaleši,“ zahučel Paddren a pobídl kobylu na cestu, která vedla zpátky do Herristonu.

Varnii přeběhl mráz po zádech. Podívala se na své lovecké psy, podřimující na slunečním světle, jež pronikalo baldachýnem bukových větví. V lese trylkovali ptáci a vzduch rozhýbával teplý vánek.

„Je ti zima?“ Leyoch jí přejel prsty po břiše. „Znám způsob, jak tě zahřát.“

Odstrčila jeho ruku a vzdychla.

„Ještě chvíli zůstaň, nestává se tak často, abychom měli oba volné dopoledne.“

„Měla bych se vrátit, než si toho někdo všimne.“

„Prostě nestačíš mému tempu.“ Leyoch se na ni uličnický usmál, zvedl se do sedu a sáhl po své oblečení.

Varnia se opřela o loket a sledovala, jak si natahuje krátké kalhoty. Líbila se jí jeho svalnatá záda lesknoucí se potem.

„Kdybych se nemusela vydávat za Reaunovu neteř, nepotřebovali bychom se takhle schovávat,“ řekla.

Otočil se k ní a v hnědých očích mu zajiskřila vášně. „Copak nejsme v těch chvílích, které si pro sebe ukradneme, šťastní?“

„Jistě, ale vždy je to pokažené pomyšlením na to, co nemůžu mít.“

Prsty prohrábla hustou, drsnou srst loveckého chrta, který ležel vedle ní. Pazourek se převalil na bok a nechal se drbat na břiše. Varnia se usmála nad jeho požívačností.

Věděla, že se blíží čas rozloučení. Natáhla si kalhoty i boty a zapnula si rubášku s dlouhými rukávy. Pak si oblékla koženou vestu,

ale přezky zatím nechala rozepnuté. Znovu si lehla na Leyochův plášť a zahleděla se na výsek čistého nebe mezi vysokými, stříbřitě šedými kmeny. Poloha slunce na nebi ji varovala, že už má s návratem do sídla zpoždění.

„Kdy budeš mít příště čas?“ zeptal se jí Leyoch, zatímco si zavazoval boty.

„Nevím.“ Přejela prsty po suchých listech a nahmatala prašnou červenou půdu pod nimi. Už týdny nepršelo. Reaun tvrdil, že je to nejsušší jaro, jaké si pamatuje.

Oba psi vstali, našpicovali uši a zahleděli se do lesa. Varnia ucítila chvění země. „Někdo se blíží!“

Vyskočili na nohy. Varnia si s bušícím srdcem spletla vlasy do jednoduchého copu, uhladila si šaty a připjala si opasek s nožem. Leyoch oprášil plášť a nacpal ho zpátky do brašny. Podíval se na ni a ona mu z náhlého popudu poslala vzdušný polibek, vděčná za krátký úsměv, kterým jí odpověděl.

Objevil se jezdec. Varnia poznala Paddrena a s úlevou se usmála. Její úsměv se však vytratil, když u nich Paddren zastavil a ona uviděla jeho rozcuchané vlasy a neupravené šaty. Rozhlédl se tmavými očima po lese a probodl ji pohledem. Varnia se připravila na výtku.

Paddren se místo toho obrátil na Leyocha. „Kde je Kaleš?“

Leyoch pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Mám volné dopoledne.“

„V tom případě potřebuju tvou pomoc, Varnie.“ Paddren na ni upřel naléhavý pohled. „Pojď za mnou.“

Varnia se nadechla k námitce, ale Paddren už obrátil koně a odcválel po cestě. Varnia nevěřícně civěla za jeho vzdalujícími se zády. „Co to mělo znamenat?“

„Radši půjdeme za ním, abychom to zjistili.“ Leyoch si hodil brašnu přes rameno a vyběhl za čarodějem.

Varnia hvízdla na psy a vydala se za nimi. Zpomalována únavou zaklela. Kdyby se nemusela plížit na tajná dostaveníčka, měla by svého koně.

Paddren poháněl klisnu, vztekly z toho, kolik času promrhal pátráním po Varnii, zatímco ona si celou dobu užívala na další tajné schůzce v lese. Snažil se potlačit tuhle myšlenku a mírně zpomalil.

„Počkej, Paddrene.“

Přitáhl kobyle uzdu a zastavil.

„Co se stalo?“ zeptala se Varnia, když ho konečně dohonila.

Paddren viděl, jak se ustaraně mračí, a jeho zlost opadla. „Kaleš je v nebezpečí, ale zablokoval mě. Potřebuju, abys našla jeho stopy od chýše.“

„To jsi mohl říct hned.“

„Já vím. Promiň.“ Podal jí ruku a vytáhl ji za sebe na koňský hřbet. Leyocha nechal klusat vedle.

U Hlohové chýše Paddren počkal před brankou, než si Leyoch vezme ze stáje svého koně.

Varnia sklouzla ze sedla a podívala se na svého přítele stopařsky pronikavými očima. „Tvůj neklid ji znervózňuje,“ řekla a pohladila klisnu po krku.

Paddren uvolnil ramena a vzdychl. „Nedokážu prolomit Kalešovo blokovací kouzlo.“

„Tak to přestaň zkoušet. Víš, že ho najdu.“

Paddren se nepatrně pousmál. „Varnie, ať jde o cokoliv, týká se to čarodějů a mohlo by to být nebezpečné. Ty a Leyoch mi musíte slíbit, že se vrátíte, jakmile vám řeknu.“

Než stačila odpovědět, vynořil se ze stáje Leyoch a dovedl k nim osedlaného hřebce.

„Ahoj, Stíne.“ Varnia pohladila koni černý čenich a Stín se jí na pozdrav otřel o ruku.

Leyoch jí nabídl uzdu, ale Varnia odmítla a s povytaženým obočím se podívala na meč, který měl připevněný u boku.

„Půjdu hledat Kalešovu stopu,“ řekla a vyběhla za svými psy, kteří už čenichali před chýší.

„Nepotřebuješ zbraň,“ řekl Paddren Leyochovi.

„Je to i můj mistr. Chci pomoci.“

Paddren vzdychl. Chtěl Leyocha varovat, stejně jako Varnii, ale to, jak Leyoch naskočil na koně a zahleděl se do dálky, vzbudilo jeho podezření. „Určitě nevíš, kam Kaleš zmizel?“

Leyoch pokrčil rameny.

Paddren přimhouřil oči, ale než se mohl vyptávat dál, rozštěkali se psi.

„Našla jsem jeho stopy.“ Varnia se k nim klusem vrátila. „Bylo to těžké, jako kdyby je Kaleš chtěl zakrýt. Všimla jsem si jich jenom díky tomu, že ho doprovázel další jezdec a pes.“

Oba se otočili k Leyochovi, který dloubal do hrušky sedla. „Když jsem ráno odcházel, přijel za ním lovecký mistr Reaun.“

„Mně řekl, že bude klást pasti v Západním lese,“ zamračila se Varnia. „Co se děje, Leyochu?“

„Předpokládal jsem, že se tu Reaun zastavil, aby popřál Kalešovi šťastnou cestu.“

„Mně se o žádné cestě nezmínil,“ skočil mu do řeči Paddren.

Leyoch sklopil oči. „Neznám žádné podrobnosti. Neměl jsem o ní až do večera nic říct.“

„Nedokážu uvěřit, že to přede mnou tajil. Jaká další tajemství spolu máte?“

Varnia si stoupla mezi jejich koně a přísně je zpražila pohledem. „Teď není čas na hádky. Jestli je s Kalešem můj mistr, taky může být v nebezpečí.“

Paddren sledoval, jak Varnia dává znamení psům a kluše za nimi. Následoval ji bok po boku s Leyochem.

Jakmile určili směr stop, Varnia se připojila k Leyochovi na hřbetě Stína a nechala psy běžet v čele. Po několikakilometrové cestě lesem zastavila a prozkoumala stopy.

„Tady nějakou dobu stáli. Koně byli zřejmě rozrušení, jako by se jezdci dohadovali.“

„Ty dva jsem nikdy neslyšel promluvit proti sobě příkrého slova,“ poznamenal Paddren.

„Tady to tak ale vypadá.“ Varnia zaryla paty Stínovi do slabin a pokračovali v jízdě.

O kilometr dál je přiměla znovu zastavit a seskočila ze sedla. „Rozhodně se hádali.“

„Na tohle nemáme čas, Varnie.“ Paddren zaťal zuby a pevně sevřel uzdu.

Bez varování se do jeho mysli vkradl ten neznámý duch. Paddren ucukl před jeho zlovorným dotykem a zesílil duševní štít. Duch se stáhl, ale v Paddrenových myšlenkách zůstávala příchut' zla i přesto, že v kapse nahmatal Kalešův talisman.

„Podle mě nemá zájem o zastávky,“ řekl Leyoch.

Varnia se podívala na Paddrena, který před nimi cválal po cestě a nestaral se o stopy, jež jeho kůň možná ničil. V duchu zaklela. „Můžeme klidně jet za ním,“ řekla a vrátila se k místu, kde Leyoch seskočil.

Když vzala uzdu a zvedla pravou nohu do třmenu, tichým lesem se roznesl výkřik. Hřebec se vzepjal na zadní a vytrhl jí uzdu z ruky. Varnia uskočila před kopyty a vyběhla k Paddrenovi.

„Co se děje?“

Rozrušeně se na ni podíval. „Zaútočili na Kaleše!“

Bez varování vyrazil tryskem pryč.

„Co se stalo?“ Leyoch u ní přibrzdil a vytáhl ji za sebe na koně.

„Kaleš, prý na něj někdo zaútočil.“ Chytila se Leyocha, který hnal Stína za čarodějem.

Klisna s lehčím nákladem získávala náskok, ale po chvíli se Paddren zhroutil na krk svého zvířete. Leyoch s Varnií ho dostihli a Leyoch zvedl uzdu, jež Paddrenovi vypadla z prstů.

„Klid, holka,“ zabručel Leyoch konejšivě na klisnu, která zareagovala na jí známý pach, takže Varnia mohla zkontrolovat Paddrena. Zdálo se, že co nevidět spadne, a tak ho chytila za plášť, aby ho podepřela. Paddren zasténal a chabě se pokusil pohnout. Pomohla mu do sedu a vytřeštila oči, když spatřila, že mu z nosu prýští pramínek krve. „Jsi v pořádku?“

Omámeně na ni zíral.

Leyoch sjel rukou ke svému meči. „Co se děje, Paddrene?“ naléhal.

Varnia sevřela nůž a rozhlédla se po stromech, které je obklopovaly z obou stran.

„Kaleš mě právě odrazil,“ odpověděl Paddren a vytáhl meč připevněný k sedlu. Ostří se zalesklo na slunečním světle.

„Ale já udělám všechno, abych mu pomohl.“

2. KAPITOLA

Leyoch sledoval, jak Paddren mává mečem, ohromen vražedným výrazem v jeho očích. Sevřel jílec vlastního meče a zadoufal, že svého mistra nezlame.

„Vraťte se domů,“ zavolal Paddren přes rameno a vyrazil dál po cestě.

Leyoch zaváhal, ale Varnia hmátla po uzdě. „Neposlouchej ho.“

Leyoch tedy vyzval Stína k běhu. Jeli několik kilometrů pořád po stejné cestě, dokud Paddren nezatočil mezi stromy. Šlehaly je nízko rostoucí větve a kořeny vyčnívající ze země je přiměly zpomalit. Před nimi stromy řídly a Leyoch viděl, jak Paddren mizí do sluneční záře. Když se vynořili z lesa, spatřila Paddrena, jak utíká k ležícímu Kalešovi.

Leyoch tasil meč a rozhlédl se po velké mýtině. Kaleš a Reaun leželi na zemi, stejně jako oba koně a Reaunův lovecký pes. Všude panovalo ticho a klid.

Varnia se ho přestala držet kolem pasu, ale Leyoch ji chytil volnou rukou za paži a přitiskl si ji k hrudi. „Počkej, nevíme, jestli je to bezpečné.“

Žár a Pazourek přiběhli k Reaunovi a začali do něj šťouchat čenichy. Varnia vydechla. „Právě se pohnul...“

Vymanila se z Leyochova sevření a seskočila ze sedla.

Leyoch obcházel mýtinu a v hlavě mu znělo její zakvílení. Meč mu klouzal ve zpoceně dlani a všechny svaly v těle měl napjaté. Neviděl žádnou známku po přítomnosti útočníka, a když se zaposlouchal, slyšel jen ptačí zpěv, jak se na scénu smrti vracela příroda. Stín byl pod ním klidný a lovečtí psi se zdáli být mnohem víc znepokojeni těly než nějakou hrozbou.

Leyoch se naposledy rozhlédl a zasunul meč do pochvy. Pak vzal za uzdu Paddrenovu klisnu a oba koně uvázal proti větru od pachu smrti. Zavřel oči a snažil se uspořádat myšlenky. Musí zůstat silný, kvůli ostatním.

Paddren seděl a držel v náručí mrtvého mistra. Když se k nim Leyoch blížil, mysl mu zaplavily vzpomínky na laskavého starce, který se s ním spřátelil.

Jak může být mrtvý? Před pár hodinami se smáli nad snídaní a plánovali si partii karet, až se Kaleš vrátí z cesty. Leyochovi svíral hrud' zármutek. Postavil se vedle Paddrena a konejšivě mu položil dlaň na rameno.

Paddren spustil Kalešovo neživé tělo na zem a Leyocha zarazilo, že nepozoroval žádná zranění.

Mladý čaroděj k němu vzhlédl. „Proč se to stalo? Proč mi zabránil, abych mu pomohl?“

Leyoch zavrtěl hlavou.

Paddren se otočil zpátky ke svému mistrovi. Tělem mu otřásaly tiiché vzlyky.

„Je mi to líto.“ Leyoch se zajíkl. Naposledy poklepal Paddrena po rameni a vrátil se k okraji mýtiny, kde padl Reaun. Klekl si vedle Varnie.

„Byla jsem si jistá, že se pohnul,“ zašeptala a opřela se o něj.

Pevně ji objímal a šeptal konejšivá slova, kterým ani jeden z nich nevěřil. Žár s Pazourkem se vrátili a s kňučením očíchali potrhané tělo

loveckého psa. Pak přesunuli pozornost k loveckému mistrovi. Leyoch sledoval, jak mu olizují obličej. Vtom měl dojem, že spatřil náznak pohybu. Se zatajeným dechem zapřísahal Reaunův hrudník, ať se znovu zvedne.

Nenápadně natáhl ruku a sáhl Reaunovi na krk, aby se pokusil nahmatat tep. Nedokázal uvěřit, že pod špičkami prstů opravdu cítí slabý, nitkovitý pulz. Napočítal deset srdečních úderů, aby si byl jistý.

„Varnie, Reaun žije!“

Varnia se prudce nadechla a sklonila se ke svému mistrovi, ale Leyoch ji zadržel. „Přiveď Paddrena.“

Varnia odklopýtala pryč a Leyoch sklopil oči k loveckému mistrovi. Viděl hluboké škrábance na jeho tvářích a roztřepenou kost trčící z paže. Rozechvělými prsty odhrnul zbytek Reaunovy košile a odhalil množství tržných ran na mistrově hrudi. Reaun dýchal velice mělce a jeho kůže měla našedlý, mrtvolný odstín.

Přiběhl k nim Paddren a Leyoch ustoupil. Zatímco čaroděj ohledával bezvědomého loveckého mistra, Leyoch se podíval na Varnii. Přinesla od mrtvého koně Reaunovu brašnu a prohrabovala se jejím obsahem. Vytáhla několik nádobek s mastmi a postupně je otvírala, dokud nenašla tu, kterou chtěla.

Paddren dokončil ohledání Reaunových zranění a sedl si na paty. Zachovával neproniknutelný výraz. „Varnie, očisti mu rány, než se zanítí.“

Varnia vytáhla z Reaunovy brašny plátno a začala ho loveckým nožem řezat na pruhy.

Paddren zachytil Leyochův pohled.

„Tak co?“ zeptal se Leyoch, když ho čaroděj odvedl ke koním.

„Nemám potřebné dovednosti, abych ho ošetřil. Reaunovou jedinou nadějí je chirurg na hradě. Přeprava ho může zabít, ale nemáme na

výběr.“ Paddren se ohlédl na Varnii a ztišil hlas ještě víc. „Bude nejlepší, když Varnia zůstane se mnou. Potřebuju její zkušenosti, aby mi pomohla zjistit, co se tady stalo.“

„Kvůli mně to ospravedlňovat nemusíš.“

Mladý čaroděj si povzdychl. „Já vím, že ji to nepotěší. Ty jenom připrav koně a Varnii nech na mně.“

Leyoch ještě chytil Paddrena za loket, než stačil odejít. „A co útočník? Nenechám vás oba v nebezpečí.“

Paddrenův výraz ztvrdl a setřásl Leyochovu ruku. „Nepřítel dostal svůj cíl. Dnes už se nevrátí.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Nevyslychej mě!“ Paddren si zamračene promnul spánky. „Promiň, Leyochu... Neměl bych si vybíjet zlost na tobě.“

Přešel ke své klisně, která se pásla na trsech trávy na okraji mýtiny, a pohladil ji po krku. Leyoch dopřál Paddrenovi chvilku na uspořádání myšlenek a sám se vyrovnával s vlastní ztrátou.

Paddren si odkašlal. „Musíme uchovat celou událost v tajnosti. Nesmíš o ní promluvit s nikým kromě barona Harkaie. Ten zařídí všechno potřebné.“

„A co chirurg? Jak mu mám vysvětlil Reanova zranění?“

Paddren se rozhlédl po mýtině. „Řekni, že ho potrhla medvěd. Podrobnosti vymyslíme později.“

Paddren použil na Reauna spací kouzlo a ještě jednou zkontroloval, že je lovecký mistr bezpečně přivázaný k Leyochovu koni. Doufal, že Reaun přežije – byl to jeho přítel, ale taky jediný svědek útoku na Kaleše.

Leyoch se vyšvihl za loveckého mistra a s odhodlaným výrazem se podíval na Paddrena. Oba věděli, že Reaunův život závisí na rychlosti, s níž ho dopraví k chirurgovi na hrad.

Varnia k nim přistoupila, aby se rozloučila s Leyochem, a Paddren zahlédl její zarudlé, opuchlé oči. Litoval jejich hádky, ale věděl, že se rozhodl správně, když poslal Leyocha na hrad samotného.

„Doprav ho tam v pořádku,“ vypravila ze sebe Varnia, i když se jí zlomil hlas.

Leyoch se k ní sklonil a otřel jí slzy z tváří.

Varnia couvla a podrbala Žára za ušima. „Dobře je veď,“ řekla loveckému psovi. Přidržela Pazourka a ukázala na Žára. „Domů.“

Ohnivě zbarvený pes štěl a vyběhl do lesa. Když Leyoch pobídl Stína, aby ho následoval, Pazourek zakňučel. Varnia mu nechávala ruku položenou na krku. „Zůstaň,“ řekla.

Žár se zastavil na kraji lesa a ohlédl se na svou paní.

„Domů,“ zopakovala. Pes poslechl a šero pod stromy spolklo záblesk červené barvy.

Varnia a Pazourek stáli a dívali se k lesu. Paddrena nenapadala žádná slova, a tak se vrátil ke svému mistrovi. Už Kaleše zakryl jezdeckým pláštěm, ale když pod provizorním rubášem viděl obrys mrtvol, tělo mu zaplavovala čerstvá bolest.

Zklidnil svůj dech a pokusil se najít útěchu v meditaci. Jen při ní mohl potlačit zármutek na dost dlouho, aby se soustředil.

O něco později si uvědomil, že na něj dopadl stín. Vzhlédl k Varnii, připravený čelit jejímu hněvu.

Podívala se mu do očí. „Paddrene, omlouvám se. Já...“

Zvedl ruku, aby zarazil její omluvu. „Vím, že se bojíš o Reauna, ale budeš víc platná tady, když se pokusíš zjistit, co se jim stalo.“

„Začínám mít určitou představu. Ukážu ti to.“

Paddren se naposledy podíval na mrtvého mistra a otočil se k Varnii, která mu s úsměvem podala ruku, aby mu pomohla vstát. Odvedla ho ke stromům. Pazourek je následoval. „Tudy vjeli na mýtinu.“

Paddren se podíval na stopy v prašné zemi a všichni podle nich vykročili. O sto metrů dál se Varnia zastavila u Reaunovy mrtvé hnědé klisny.

„Tyhle odřeniny dokládají, že se obě zvířata bála. Reaun spadl ze sedla, ale Kalešovi se nějak podařilo udržet na koni.“ Varnia se zamračila na stopy. „Muselo se stát něco nečekaného, když Reaun ztratil vládu nad svým koněm.“

„Myslíš, že na ně zaútočili magií?“ zeptal se Paddren se zježenými chloupky v zátylku.

„Možná.“ Varnia si klekla k tělu klisny. „Vzepjala se na zadní, ale neměla šanci uniknout. Zahynula na místě, ačkoliv jsem na jejím těle nenašla jediné zranění.“

„Stejně jako Kaleš.“ Paddren se skrčil vedle Varnie, aby ohledal klisnu. Na její kůži zůstával slabý zbytek magie, ale po několika pokusech vysledovat kouzlo k jeho zdroji to Paddren vzdal.

Čekal, že Varnia bude pokračovat, ale ta jen stála a hypnotizovaná zírala na zkrvavenou půdu, kde dřív ležel Reaun a kde pořád zůstávalo rozsápané tělo jeho psa, osamělé ve smrti. Pazourek zakňučel a Varnia ho nepřítomně pohládila po chundelaté šedivé hlavě.

Paddren sledoval ladnou křivku jejího hrdla, když polkla a zamrkala, aby se zbavila slz.

„Reaun se bránil s Lukem po boku. Zaujal bojový postoj a pomalu postupoval kupředu. Šli spolu, ale Lukovy stopy najednou vypadají vzrušeněji – běhal před Reaunem sem a tam.“ Nespouštěla oči ze stop, zatímco Paddren přihlížel a žasl nad jejími schopnostmi. Sám viděl jenom podupanou půdu.

Její soustředěný výraz zjhl. „Luk skočil sem a pak se jeho stopy objevují až tady. Odletěl sedm metrů vzduchem. Byl to velký, těžký pes. Něco takového by nemělo být možné, ale nejsou tu jiné stopy než krvavá šmouha od toho, jak se vlekl zpátky k Reaunovu boku.“

„Ale psí stopy jsou tu přece všude.“

„Očichávali to tu Žár a Pazourek. Otisky jejich tlap jsou menší a jejich kroky jsou kratší než Lukovy,“ dodala, jako kdyby ty rozdílly byly zjevné.

Paddren si nevšímal jejího tónu a přešel po krvavé stopě k Lukovu tělu. Pes měl sežehnuté oči a na řadě míst spálenou srst. Na hrudi a břiše bylo vidět hluboké rány a přes špínu a krev Paddren viděl bílé zlomené žebro trčící z tkáně. Pes měl rozdrcené zadní nohy, jednu téměř oddělenou od těla. Ač oslepený a smrtelně zraněný, nějakým způsobem se přesto dovlekl zemřít po boku svého pána.

„Reaun zaútočil na protivníka, máchal mečem ze strany na stranu a pomalu postupoval kupředu.“ Varnia napodobila Reaunovy pohyby a zastavila se, aby zvedla odhozenou zbraň. „Už jsem prohlédla ostří a není na něm žádná stopa, zub ani kapka krve. Jako kdyby se žádným rozmachem netrefil.“

„Reaun by nikdy neminul cíl.“

Varnia přikývla. „Je to ten nejlepší jezdec v Herristonu a nejspíš taky jeden z nejlepších šermířů. Tak co se stalo?“

Paddren se rozhlédl po mýtině. „A co protivník?“

„Právě to se snažím pochopit. Velkou část mýtiny jsme svým příchodem narušili my, ale i když se dívám pod horní vrstvu stop, nevidím ani známku po nějakém útočnickovi.“

„Jak je to možné?“

„Ty jsi čaroděj, Paddrene, tak to pověz ty mně.“

„A ty jsi stopařka...“

Varnia se na něj zamračila. „Nemůžu přecíst, co tu není, a to nás přivádí zpátky k magii. To je tvůj obor.“

Paddren se zachvěl, když si vzpomněl na černou hrozbu, která se vznášela nad jeho mistrem. „A co Kaleš? Co zatím dělal on?“

Varnia položila Reaunův meč zpátky na zem a odpověděla: „Mistr čaroděj taky měl co dělat, aby se udržel v sedle. Ujel ještě dvě stě metrů, než klisna shodila i jeho a utekla.“

Zastavili se u Kalešovy mrtvé kobyly a Paddren ohledal její tělo. Cítil tu stejný kouzelný otisk jako u prvního zvířete.

„Proč Kaleš Reauna opustil?“ zeptala se Varnia. Její otázka přerušila tok Paddrenových myšlenek.

„Kaleš se snažil odvést nepřítele od Reauna, stejně jako se snažil zabránit mně, abych mu přišel na pomoc.“

Varnii se zalily oči slzami, kousla se do rtu a zhluboka se nadechla. „Tyhle otisky jsou hluboké. Kaleš tu musel stát nějakou dobu, než odletěl vzduchem... jako Luk.“ Ukázala na čarodějovo tělo ležící něco přes pět metrů od nich.

Paddren se shýbl, aby prozkoumal zem, kde Kaleš stál při posledním boji. Ohlédl se ke stromům, k nimž byl jeho mistr obrácený čelem. „Měli bychom to prozkoumat tam.“

Varnia vykročila k lesu, ale Paddren ji chytil za ruku. „Počkej! Nejdřív ověřím, že je to bezpečné.“ Vyslal své smysly, aby ohledaly oblast, a neuvolnil své sevření, dokud si nebyl jistý, že tam nikdo nečíhá, aby je přepadl.

Varnia se psem vyběhli napřed. Pazourek je zavedl přímo ke keřům pod stromy, přesně na místo, kam Kaleš dle Paddrenova odhadu zaměřoval svoji pozornost.

„Pojď se podívat na tohle,“ zavolala Varnia.

Paddren se k ní připojil a Varnia ustoupila, aby mu ukázala rozrytou zem, kterou si prohlížela. Paddren zíral na obrovské otisky. Půda se okamžitě začala rozmlžovat. Zavřel oči, ale i za zavřenými víčky na něj čekal ten netvor... netvor z jeho nočních můr.

Honem oči zase otevřel a podíval se na Varnii. Ulevilo se mu, že je pořád tady a zkoumá stopy.

Pazourek se dral blíž, a tak ho Varnia pustila. Lovecký pes očichal stopy a zavrčel.

„Hledej,“ přikázala Varnia.

Pazourek znovu přičichl ke stopám a pak zavětril kolem sebe. S nímsem u země vyrazil hlouběji mezi stromy. Obcházel v čím dál širších kruzích, ale nakonec se vrátil, sedl si vedle Varnie a zakňučel.

„To je divné, nedokáže najít pachovou stopu.“ Varnia napodobila svého psa a taky chvilku obcházela kolem, jestli nenajde vodítko, které Pazourkův citlivý nos nezaznamenal.

Paddren se opřel o nejbližší strom a rozhlížel se po mýtině. Čekal, kdy se Varnia smíří s tím, že tu žádné jiné otisky nejsou.

„Nerozumím,“ řekla nakonec. „Jako by se zhmotnil přímo na místě... A ty otisky jsou divné, takové jsem nikdy neviděla. Co to je?“

„Nevím.“

Studovala jeho obličej stejně, jako předtím studovala stopy v hlíně. Paddren si jí nevšímal a sedl si vedle otisků – opatrně, aby je neporušil. „Uvidím, jestli to kouzlo vystopuju až ke zdroji.“

Po několika hlubokých, očistných nádeších přestal vnímat Varniin podrážděný výraz, uzavřel své smysly a vklouzl do transu.

Plameny praskaly. Varnia seděla s Pazourkem u ohýnku, ale teplo plamenů nedokázalo z jejích kostí vyhnat ledový chlad. Vzpomněla si na Reauna a zavalil ji smutek. Přála si, aby se Leyoch brzy vrátil s novinami. Pohlédla na Paddrenovu klisnu, která spásala trávu na kraji mýtiny, a poněkolkáté ji napadlo, že by mohla zajet na sídlo, aby zjistila, co se děje.

Pohledem zabloudila k mrtvému mistru čarodějovi a potom k Paddrenovi, který seděl zpola schovaný v křoví. Byl v transu už skoro hodinu. Varnia vstala, oprášila si kalhoty a přešla k němu.

Jeho bledá kůže se navzdory chladnému večernímu vánku leskla potem. Varnia se podívala zblízka – znepokojilo ji, že se mu chvějí víčka a ruce má křečovitě sevřené v pěsti. Když se k němu sklonila, přepadl ji pocit, že ji někdo pozoruje. Rychle se narovнала a rukou sjela k opasku s nožem.

Pazourek našpicoval uši. Pocit se rozplynul a Varnia ovládla svůj stihomam. Snažila se zkoumat okolí rozumem. Neviděla, neslyšela a necítila nic, co by sem nepatřilo. Pazourek ji pozoroval, připravený zareagovat na její pokyn.

Varnia se obrátila zpátky ke svému příteli. „Paddrene,“ zavolala tiše. Neodpověděl a Varnia to zkusila znovu, o něco hlasitěji. „Paddrene.“

Pocit se vrátil a znovu ji zastihl nepřipravenou. „Paddrene!“ Chytila ho za ramena, aby s ním zatřásla a probrala ho z transu, když tu se za čarodějem zvedlo obrovské zvíře.

Varnia potlačila výkřik. Tvor se tyčil nad ní. Stál na zadních nohou a celé tělo měl porostlé hustou srstí – tak černou, až se zdálo, že pohlcuje světlo. Měl vlčí čelisti s ostrými tesáky a jeho krvavě rudé oči se upíraly někam do dálky. Zvedl svalnatou přední pracku a odhalil čtyři drápy, ostré jako dýky, na konci silných, prodloužených prstů. Mohl ji zabít jediným máchnutím tlapy, ale pořád se díval za ni.

Les kolem ní praskal magií onoho tvora. Varnia hmátla po noži v okamžiku, kdy ji ovanul poryv horkého vzduchu. Cítila, jak ji chytily něčí ruce, ale před ní nikdo nebyl. Odpotácela se dozadu a zaječela.

3. KAPITOLA

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Paddren a pomohl Varnii na nohy.

Odtáhla se od něj a rozhlédla se kolem sebe s nožem zvednutým před sebou. „Kde je?“ Otáčela se kolem své osy a pátrala očima v potměném lese.

„Nic tu není, Varnie. Jsi v bezpečí.“

Ruka s nožem se zachvěla. „Taky jsi viděl toho ohavného tvora, vid?“

Paddren zaváhal. Uvažoval, kolik toho má prozradit. „Byl to nagra, ale šlo jenom o vidění, nemohl ti ublížit.“

„Mně připadal zatraceně skutečný.“ Varnia se zamračila, zastrčila nůž a obrátila se k odchodu.

Paddren se podíval na šlápoty a ucítil známý tah dalšího vidění.

... Netvor se zvedl na zadní jako odporná hora svalů, která zatarasila úzkou uličku. Tyčil se nad ním a vrhal na něj svůj velký stín. Vypouklé rudé oči se zadívaly do jeho a znetvořená tlama se otevřela, aby vydala bojový skřek. Ve vzduchu se přelévala statická energie, jak se netvor připravoval k útoku...

Vidění se rozplynulo a Paddrenovi poklesla ramena. Byl zvyklý vídat nagry, ale vědomí, že toho tvora někdo přivolal, aby zabil Kaleše, bylo děsivější než jakákoliv z jeho nočních můr.

Uvědomil si, že ho Varnia pozoruje, a připojil se k ní u ohně. Usadil se proti ní a zahřál si ruce nad plameny. Vedle vlastní sedlové brašny vnímal Kalešovu jako tvrdou připomínku přítele a mistra, kterého ztratil.

Varnia hodila na oheň další větvičky a do vzduchu se vznesly žhnoucí jiskry. Podívala se přes plameny na Paddrena. „Ten tvor zavraždil Kaleše?“

„Nevím, co se stalo.“

„No tak, Paddrene, znám tě příliš dlouho. Nikdy jsi neuměl přesvědčivě lhát.“

Paddren se odvrátil a sáhl pro Kalešovu brašnu, aby z ní vylovil placatku brandy, kterou jeho mistr nosil všude s sebou. Jeho prsty se otřely o Kalešův deník a v prvním popudu chtěl prolístovat stránky, jestli nenajde nějaké vodítko, ale přiměl se počkat. Místo toho vytáhl placatku a přikrývku, ze které se stále linula vůně Kalešova tabáku. Dlouze si přihnul brandy a podal placatku i přikrývku Varnii.

Napila se a upřela na něj pohled. „Vezmeme to od začátku. Co je nagra?“

„Nagra je magický tvor. K jeho vytvoření je třeba obětní kouzlo.“

Varnia se zachvěla, ale kývnutím ho vyzvala, ať pokračuje.

„V našich dějinách o nich není mnoho zmínek, ale myslím, že se tihle tvorové rodili z krvavých rituálů. Obvykle se přivolávali, aby zabili nějakého protivníka.“

„Proč by někdo vytvářel nagru, aby zabil Kaleše? Je absurdní, že by takový laskavý starý čaroděj jako on měl tak mocného nepřítele.“

„Já nevím, Varnie.“

„Přece nevěříš, že šlo o náhodný útok.“

Paddren se díval na odraz ohně v jejích pronikavě modrých očích. „Kaleše přepadl nějaký mocný čaroděj, ale nevím proč a nedokážu to kouzlo vystopovat ke zdroji, abych zjistil, kdo je za něj odpovědný.“

Sklopil oči k rukám. „Moc mi to nevyčítej, už tak mám pocit, že jsem selhal.“

Varnia si přesedla k němu a přehodila jim přes ramena příkrývku. Dělili se o brandy a napětí mezi nimi polevovalo.

„Neselhal jsi.“

„Ale stopa vraha chladne. Než sem dorazí čaroděj z Královského řádu, nebude možné ji sledovat.“

„Nemůžeš vinit sebe.“

„Měl jsem tu být s ním.“

„Kaleš tě zadržel, aby tě ochránil.“

Paddren do sebe obrátil zbytek brandy, ale alkohol nijak neoslaboval výčitky svědomí z mistrový smrti.

„Co se doopravdy děje, Paddrene?“

„Nevím.“

Varnia přikývla, ale Paddren podle výrazu v jejích očích odhadl, že myslí na něco jiného.

„Ten tvor, nagra... Jak jsem ho mohla vidět, když tu nebyl?“

„Možná jsem do tebe promítl jeho obraz.“

„Takže si nemyslíš, že mám nějaké magické schopnosti?“

Paddren se přinutil k úsměvu. „Život je mnohem jednodušší bez problémů způsobených magií, Varnie.“

Varnia zmlkla a Paddren využil chvíli ticha k tomu, aby v duchu zaúpěl nad dvojitou dávkou provinilosti – svědomí mu tížila Kalešova smrt, a teď navíc lhal Varnii. V okamžiku, kdy se s ním propojila, vnímal její skrytou sílu a nepatrné obláčky kouzla, které na ni použil Kaleš, aby její schopnosti udržel v dřímajícím stavu. Nemohl to Varnii prozradit, dokud nezjistí, proč ji Kaleš všechny ty roky chránil a co se s ní stane, když je teď starý čaroděj po smrti.

Pazourek se zvedl od ohně a zavrtěl ocasem.

Paddren vzhledl a uviděl mezi stromy záblesk barvy. Vzápětí se objevil Žár a radostně je přivítal. Kousek za ním následoval Leyoch a baronovi vojáci. Paddren shodil příkrývku a pomohl Varnii vstát. Nepouštěl její ruku, dokud se na něj nepodívala. „Nikomu o nagrovi neříkej, ani Leyochovi.“

„Mám dost vlastních tajemství,“ odpověděla.

„Já vím, ale tohle je důležité.“

Odtáhla se od něj a nesouhlasně zavrtěla hlavou, ale Paddren věděl, že se na její diskrétnost může spolehnout.

Paddren si promnul oči a zaostřil pohled na pracovnu. Právě skončil dlouhý telepatický rozhovor s řádem. „Proč musejí být tak nesnesitelní?“ vyhrkl, než si uvědomil, s kým tu je. „Odpusťte, barone. Královský řád čarodějů a jejich pravidla někdy prověřují trpělivost všech.“

Odložil zlatý kotouč talismanu s jelení pečeti krále Arcause a orlí pečeti barona Harkaie na stůl a otřel si zpocené dlaně o kalhoty.

Proti němu seděl baron Harkai, ruce složené v klíně, a vyzařoval klid, který prostupoval místnost. „Nemusíš se omlouvat, ne za takového dne,“ řekl. Předklonil se a nalil oběma z čajové konvičky na stole kuchařův bylinkový nápoj.

Paddren rozechvělýma rukama zvedl pohár a usrkl horkou sladkou tekutinou. Přejel prstem po orlovi vyrytém do hladkého povrchu a urovnal si myšlenky. „Ohlásil jsem Kalešovu smrt a podezření, že za ni mohla magie. Posílají dva královské čaroděje, aby ji prošetřili, a žádají, abychom odložili Kalešův pohřeb, dokud neohledají tělo.“

„To mi připadá rozumné.“

„Ale nepřistupuj k jeho vraždě s žádnou naléhavostí. Čarodějům potrvá nejmín týden, než se sem dostanou, a to znamená, že nebudou mít naději vystopovat vraha.“ Paddren se zklamaně opřel.

„Možná se do té doby Reaun zotaví dost na to, aby nám řekl, co si pamatuje z útoku.“

„Doufám,“ přikývl Paddren.

„Vím, že je to pro tebe těžké, Paddrene. Kaleš byl i můj přítel. Soustředme se na to, co můžeme zjistit sami. Zamysli se nad tím, co Kaleš dělal před smrtí a proč by ho někdo chtěl zabít.“

„Má vidění,“ řekl Paddren impulzivně. „Myslím, že se jeho výzkumy mých vidění někam dostávaly, a teď je mrtvý.“

„Mám vlastní teorii,“ pravil baron tiše.

Paddren si vzpomněl na Mattuse, který už se pohřešoval téměř celý rok a po kterém se nenašla jediná stopa. „Myslíte, že ke Kalešově smrti vedlo pátrání po vašem synovi?“

„Myslím, že existuje spojitost mezi tvými viděními, Mattusovým zmizením a tajnou kouzelnickou sektou, kterou Kaleš vyšetřoval. Nikdy mi to přímo neřekl, vlastně se vyjadřoval až s nesnesitelnou mlhavostí, ale takový jsem získal dojem.“ Baron vzdychl a prohrábl si ustupující vlasy. Ještě před rokem měl po celé hlavě hustou černou kštici. „Nevím, co si mám myslet, Paddrene... Je to tak dlouho, co nemám žádnou zprávu o svém synovi.“ Vstal a začal přecházet po dlážděné místnosti. Zvuk kroků se odrážel od stěn.

Paddren se díval na baronovu vysokou elegantní postavu – jeho slova ho poplašila. Uvažoval, jaká další fakta unikla jeho pozornosti, a zoufale zatoužil jet domů a pročíst si Kalešův deník. Poposedl na kraj židle a natáhl se po své brašně, ale s rukou na přezce zaváhal.

„Mattuse je můj kamarád. S vaším svolením bych rád pokračoval v pátrání po něm.“

Baron Harkai se zastavil a zahleděl se Paddrenovi do očí. „Chci syna zpátky. Nepřestanu věřit, že Mattuse žije, dokud mi někdo nepřinese jeho tělo.“

Paddren sklonil hlavu. Napadlo ho, jestli jeho vlastní otec někdy pomyslel na syna, kterého se zřekl.

Baron se znovu posadil a zadíval se přes stůl na Paddrena. Jejich rozhovor získal znovu formální charakter. „Hned ráno si hodlám promluvit s Varnií. Vy dva byste pak měli sepsat zprávu pro krále Arcause, dokud máte všechny podrobnosti čerstvě v paměti.“

Paddren přikývl, zvedl se na nohy a přitiskl si brašnu k tělu – uvnitř vnímal konejšivou váhu Kalešova deníku.

„Zůstaň tady. Můžu pro tebe i tvého sluhu připravit pokoje.“

„Radši bych jel domů, můj pane.“

„Jak si přeješ,“ řekl baron.

„V tom případě vám přeji dobrou noc.“ Paddren se uklonil a obrátil se k odchodu.

„Paddrene?“

Čaroděj se otočil.

„Nenechám Kalešovu vraždu jen tak. Zjistíme, co se stalo, v případě potřeby i bez pomoci Královského řádu. Společně ho pomstíme.“

Varnia se dívala na pás spálené země, zatímco Paddren přecházel po mýtině sem a tam. Z provizorní pohřební hranice, kterou baronovi vojáci minulý večer postavili, stoupal dým. Z Luka a dvou koní zbývala jen velká hromada popela. Varnia spolkla slzy, když si vzpomněla na velkého, mohutného psa. Reaun ani nevěděl, že je Luk po smrti.

Paddren se vrátil k ní a k jejím koním. Vypadal unaveně a sklíčeně. Vyšvihl se do sedla a trhl uzdou.

„Já ti říkala, že to nepomůže,“ poznamenala Varnia, když Paddren vyrazil pryč.

„Myslel jsem si, že jsme mohli přehlédnout nějakou stopu.“ Nahrbil ramena a vzdychl.

Varnia ho ve stísněném tichu následovala. V duchu se vrátila k vidění nagry a zvláštním pocitům, které od té doby měla. V útrobách se jí vzdouvalo cosi jako očekávání; mohlo se jednat o spojení s rodinou, na kterou si nevzpomínala.

„Myslím, že mí rodiče mají kouzla v krvi,“ řekla. Ulevilo se jí, když to vyslovila nahlas.

Paddren zastavil koně a otočil se v sedle k ní. Jeho výraz byl jako vždy naprosto nečitelný. „Varnie, přikládáš tomu moc velký význam. Nemá smysl vyhrabávat minulost. Přinese ti to jenom bolest.“

„Proč se mě pořád všichni snaží chránit? Jsem dospělá, ale nevím nic o tom, kdo jsem nebo odkud pocházím.“

„Znat své kořeny ti nemusí nutně přinést štěstí.“

Varnia si všimla, jak Paddren hladí prsty medailonek s rodinným erbem, který měl pověšený na krku. „Ty aspoň máš rodinu. Můžeš je navštívit, kdykoliv si to budeš přát.“

V očích se mu objevil temný záblesk hněvu. „Jsem pro ně jako mrtvý!“

Varnia sebou trhla. „Omlouvám se,“ řekla honem. „Nikdy o tom nemluvíš. Předpokládala jsem, že jsi s tím uspořádáním spokojený. Kdybys navštívil otce...“

„Chceš znát pravdu?“ Probodl ji pohledem. „Můj otec se mě zřekl v den, kdy zjistil, že bych se mohl stát čarodějem.“ Zavrtěl hlavou a jeho zlostný výraz se proměnil v soucit. „Kéž bys přestala chovat své blouznivé sny, Varnie. I kdybys někde měla rodinu, můžeš na tom být líp bez nich.“

Trhl uzdou a pokračoval v cestě ke Hlohové chýši. Varnia se za ním dívala, příliš ohromená jeho nezvyklým výbuchem, než aby odpověděla. Věděla, že jsou oba rozrušení, ale i tak ji jeho hořká slova pálila. Co bylo špatného na tom, že si vysnila rodinu, když už jí nestačila lež, že je Reaunova neteř?

Pobídla koně k cestě za Paddrenem. „Nemůžeš soudit všechny rodiny podle vlastní zkušenosti.“

„Teď ne, Varnie. Nemám energii na dohady.“

Střelila po něm kradmým pohledem. Jeho nešťastný výraz v ní zarazil všechna další slova.

Leyoch sledoval, jak se vynořují z lesa, a dál ledabyly plel bylinkovou zahrádku – přestože tento úkol po Kalešově smrti postrádal jakýkoliv význam. Vzdychl, postavil se a narovnal si záda. Když ve městě vyřizoval nějaké pochůzky, slyšel, jak mezi lidmi začínají kolovat různé zvěsti. Oficiální verzí zůstával útok medvěda a Paddrenova zasmušilá nálada zatím nedávala prostor pro zpochybnění této lži. Možná mu víc prozradí Varnia.

Když ho stopařka uviděla, zamávala a pobídla koně do cvalu. S úsměvem obdivoval její ladnou postavu v sedle i zlaté vlasy, které za ní vlály.

Vzpomněl si, jak uprostřed noci před mnoha lety dorazila do sirotčince. Vyplížil se na střechu, aby pozoroval hvězdy, a uviděl jezdce, který přijel do kruhu lucernového světla před bránou. Vrchní vychovatelka vyběhla ven a převzala od jezdce zahaleného v kápi spící dítě. Jejich tlumený rozhovor nedolehl až k němu, ale plavovlasá dívka svírající kytici vadnoucích červených květín ho zaujala natolik, že si dospělých vůbec nevšímal. Následujícího dne dívku vyhledal a spřátelil se s ní. Byla tichá a ostýchavá, ale Leyoch se ji brzy naučil rozesmávat. Stali se z nich přátelé, dokud dívka o pár měsíců později v noci nezmizela.

Lovečtí psi ho pozdravili štěkotem a vytrhli ho ze vzpomínek. Otevřel branku a hladil je, zatímco čekal, až Paddren a Varnia sesednou z koní.

„Dnes už snad koně nebudu potřebovat.“ Paddren mu podal uzdu a vykročil k domku.

Leyoch mezi nimi cítil odstup, ale doufal, že čarodějovo zdrženlivé chování je spíš odrazem jeho zármutku než předzvěstí budoucnosti.

Varnia se na něj omluvně usmála a vydala se za Paddrenem dovnitř.

Leyoch odvedl oba koně do malé stáje za domkem. Odstrojil Varniinu klisnu a nechal ji, aby se krmila ovsem, zatímco snímal sedlo z Paddrenova zvířete. Pak oba vyhřebelcoval, až se jim leskla srst. Leyoch si svou práci užíval, ačkoliv ještě před čtyřmi lety by něco takového nikdy nepovažoval za možné.

Ucítil na sobě nesouhlasný pohled a podíval se do hřebcovy kóje. Velký černý kůň zafrkal a pohodil hřívou.

„Žárlíme?“ Leyoch poplácal koně po silných bocích a začal se věnovat i Stínově už tak lesklé srsti. Při práci si vzpomněl na den, kdy mu Kaleš tohoto koně představil, a smutně se usmál.

„Co by Kaleš řekl, kdyby věděl, že jsi taková citlivka?“ zeptal se Leyoch ušlechtilého zvířete a zasmál se, když Stín dupl kopyty.

Podělil se s ním o sladká jablka z podzimního skladu a sám se do jednoho zakousl. Jejich pouto opět zesílilo.

Odnesl Paddrenovo sedlo do malého skladiště výstroje. Ještě natíral kůži olejem, když přišla Varnia. Leyoch odložil sedlo, objal ji a odvedl k čerstvé hromadě slámy v protějším koutě stáje.

Varnia ho škádlivě pleskla. „To je krajně nevhodné. Měla bych tě nahlásit.“

Chytil ji za zápěstí a našpulil rty k dalšímu polibku. Tentokrát zareagovala vášnivě, ale příliš krátce.

„Nemůžu tu zůstat. Baron mě dnes odpoledne potřebuje u sebe.“

„To já taky,“ zašeptal a políbil ji na krk.

Její odpor ochabl. Na chvíli se mu podvolila, ale brzy se zase odtáhla. Zamávala mu před obličejem papyrovým svítkem a zlehka ho s ním klepla přes nos. „Tohle musím dopravit zpátky, baronův posel čeká, aby ho odnesl ke králi.“

Po připomínce včerejších událostí oba vystřízlivěli. Leyoch se díval, jak Varnia ukládá svitek do sedlové brašny, utahuje postroje a kontroluje, jak drží.

„Byl jsem ve městě. Všichni mluví o tom útoku medvěda,“ řekl a sledoval její reakci.

Při jeho slovech ztuhla a dál se věnovala postrojům.

„Co se doopravdy stalo?“

„Nevím,“ odpověděla, ačkoliv řeč jejího těla prozrazovala vše, co se nedalo vyčíst z jejího výrazu.

„Promiň, Varnie. Celé to utajování mě otravuje. Měl bych naléhat na Paddrena, ne na tebe.“ Věděl, že má pro jednání s mladým čarodějem v ruce jeden trumf, ale nebyl si ještě jistý, jestli ho chce použít. Negativní důsledky by výrazně převážily informace, které by se případně mohl dozvědět.

Sevřel Varnii v náručí a znovu políbil její krk. Ztěžka si povzdychla a opřela se o jeho hrud.

„Nemůžu nechat barona čekat. Za pár dnů se pokusím na chvíli přijít.“

Odtáhli se od sebe a Leyoch vyvedl koně ze stáje. Varnia mlčky kráčela vedle něj.

„Teď budeme muset být opatrnější,“ řekl s myšlenkami na klepy kolující po městě, dle kterých Varnia převezme Reaunovo místo. Všichni nebyli nadšení vyhlídkou na to, že loveckým mistrem bude žena.

„Paddren mě taky varoval a mám tušení, že i Reaun k tomu bude mít co říct,“ odtušila Varnia suše.

„Jak je na tom?“

„Ráno se probral, ale neřekl skoro nic, co by dávalo smysl. Podle lékaře se dá očekávat několik dní blouznění.“

„Aspoň je naživu.“

Varnia přikývla a ohlédla se k chýši. „Dělám si starosti o Paddrena,“ řekla a ztišila hlas. „Odmítá truchlit. Kaleš byl skoro dvacet let jeho mistr a v podstatě i otec.“

„Dám na něj pozor.“

Když došli k brance, Varnia nasedla na koně a zahleděla se k lesu.

Leyoch se po ní toužil natáhnout, ale jen se díval, jak pobízí klisnu do cvalu. Vidět ji odjíždět bylo ještě těžší než obvykle.

Zůstal u branky, ponořený do myšlenek, a div nenadskočil, když se k němu připojil Paddren. Mladý čaroděj si svlékl jezdecký plášť a popíjel citronový čaj.

Podal Leyochovi šálek. „Nabídka smíru,“ řekl s úsměvem.

Leyoch si šálek vzal a kývl na znamení díků. Pozoroval horkou páru, která líně stoupala do vzduchu, a snažil se vymyslet, co by měl říct.

„Všechno se teď pro nás změní,“ řekl Paddren.

Leyoch se podíval na jeho vážný výraz a uvědomil si, kam tenhle rozhovor míří, ale zůstal zticha.

„Baron souhlasil, že bych měl pokračovat v pátrání po jeho synovi. Vzhledem ke všemu, co se stalo, myslím, že tě brzy bude muset povolát do služby.“

„Vím, co se ode mě žádá. Měsíce jsme na to trénovali.“

„A děláme pěkné pokroky.“ Paddren se odmlčel a svěsil hlavu. „Víš, že se mi nikdy nelíbilo, jak tě do toho nutíme, Leyochu, ale co můžeme dělat jiného? Obzvlášť teď, když je Kaleš...“

Leyoch zahlédl v Paddrenových očích syrový smutek, ale ten vzápětí zmizel, jako kdyby Paddren zatáhl přes emoce oponu. Leyocha nena-

padalo, jak proniknout přes čarodějův štít; žádná slova nemohla zmírnit hrůzu z Kalešovy vraždy.

Napil se čaje a zamyslel se nad budoucností. „Jestli budu souhlasit, chci tvé slovo, že mezi námi nebudou žádná tajemství.“

„To slíbit nemůžu; tohle rozhodnutí je na baronovi.“

„Dobře, v tom případě mu dám vědět, až se rozhodnu já.“

„Věřím, že se rozhodneš správně.“ Paddren se otočil na podpatku a vrátil se do domku.

Leyoch zalitoval, že nedržel jazyk za zuby, a vrátil se do stájí. Při nejmenším prozatím měl práci.

4. KAPITOLA

Zarua, před 350 lety

Vyšel jsem z lesů a poprvé za pět let se mi otevřel majestátní pohled na Zaruu. Vedle vysokých hradeb z červených kamenů jsem si připadal jako trpaslík. Vzpomněl jsem si na Jaspena a jeho důvody, proč mě přemluvil, abych se vrátil domů. Vytáhl jsem bratrův dopis z kapsy a rozvinul mnohokrát přečtený pergamen.

Jago,

nad Zaruou se vznáší stín. Viděl jsem varovná znamení, i když nikdo jiný si nedokáže přiznat, jak se město mění. Vznáší se v něm temný stín a já vím, že příčinou je Fetter Cairn.

Náš starý přítel se změnil. Jen já sám vidím skvrnu na jeho duši, ale ty bys ji viděl taky, jen kdybys tu byl se mnou. Když jsem s ním o tom mluvil, smál se a nazval mě bláznem a v jeho mocichtivých očích jsem viděl šílenství.

Musíme ho zastavit, Jago. Jsme jediní, kdo vědí, čeho je doopravdy schopen. Přijed' domů a pomoz mi zastavit Fettera Cairna, než bude pozdě.

Jaspen

Uložil jsem dopis zpátky do kapsy a zamyslel se nad bratrovými slovy. Pořád jsem nedokázal ztotožnit osobu, již popsal, s přítelem z dětství.

Vykročil jsem přes úzký pruh volného prostranství k jižní bráně. Těšil jsem se, až uvidím mladšího bratra a získám nějaké odpovědi.

Do oka mi padla žulová socha Rengista, zakládajícího čaroděje Zaruuy. Založil naše skvostné město téměř před pěti sty lety a pořád se těšil velké úctě. Jeho socha, vytesaná z nejkvalitnější černé žuly Paltrie, byla vysoká sedm metrů a stála na podstavci dosahujícím téměř výšky mé hlavy. Krásně oblečený Rengist vyhlížel zpod kápě a stál na stráži nad celou Zaruou.

Prošel jsem jeho širokým stínem a bránou, zvědavý, co najdu za hradbami.

Po mnoha dnech putování tichou divočinou Paltrie představovalo město nápor na mé smysly. Zaútočila na mě směs známých vůní – ohňů v krbech, pečených chlebů i masa, pronikavé vůně podzimně zralého ovoce v sadu i pach prasat, která si hledala krmení pod stromy. Prošel jsem kolem jabloňového a švestkového sadu, který se táhl podél městských hradeb, a rozhlédl se po rozloze kamenných domů s dřevěnými střechami. Mezi domy se klikatilo bludiště úzkých uliček. Nevšímal jsem si jich a vyrazil jsem po Hlavní třídě, jediné ulici vedoucí od jižní brány, kterou mohly projíždět vozy, a nejpřímější cestě do centra.

Dlažební kameny mi pod nohama vydávaly zvuky, jež jsem dobře znal. Za chůze mě napadlo, jak málo se během mé nepřítomnosti změnilo, jako kdyby uběhlo jen několik dní, nikoliv let.

Slunce rozptýlilo ranní mraky a já jsem shodil z ramen cestovní plášť. Centrum města bylo kamenné a dřevěné; před oslepujícím podzimním sluncem nenabízely ochranu žádné rostliny. Už teď se mi stýskalo po samotě lesa.

Kolem se hemžili lidé, příliš soustředění na své úkoly, než aby věnovali pozornost špinavému poutníkovi; anonymita se mi líbila. Velkopřepší domy magrozenců se tyčily nad nízkými obydlími ostatních oby-

vatel. Zastavil jsem se na okraji chudších čtvrtí, abych si poslechl tep města. I když jsem se snažil nahlédnout pod povrch, nevnímal jsem ten temný stín, o němž se v dopise zmínil Jaspén.

V návalu paniky se mi zrychlil dech, ale nebyla tu žádná rozeznatelná hrozba nebo důvod k rozrušení. Přidal jsem do kroku a pospíchal k náměstí, aniž jsem si všímal nervozity v útrebách, stejně jako četných ulic s přepychovými sídly magrozenců.

Když jsem se přiblížil k náměstí, vzduch prostoupily obvyklé vůně trhu a já jsem uslyšel čilý hláhol obchodníků, ještě než jsem prošel poslední zatačkou Hlavní třídy.

Obklopil mě slavný trh Zaruy. Pomalu jsem se prodíral rušným davem. Stánkaři soupeřili o mou pozornost – nabízeli vzorky sladkých chlebů a ochucených sýrů, zvedali hedvábná roucha s jemným zlatým vyšíváním i stříbrné šperky poseté drahokamy, abych je mohl obdivovat. Mnozí z prodejců byli snědí seyenští obchodníci ze zámoří, přičemž u těch nejbohatších stáli svalnatí osobní strážci. Strávil jsem dlouhé horké léto v jejich sluncem opékaných městech a nijak jsem netoužil připomínat si jejich nespravedlivé zvyky. Tlustí obchodníci bohatli, zatímco jejich otroci vyráběli zboží na vývoz. Použití otroků ještě nedospělo k břehům Paltrie, ale pomyšlení, že jim naši starší dovolili obchodovat v našem nejvýznačnějším městě, nepříjemně tížilo mé svědomí.

Cestou jsem se zastavil u stánku s knihami. Mezi sbírkou krásných brků oslnivých barev byly vystaveny zápisníky ze srnčí kůže. Můj pohled upoutal duhově modrý brk. Viděl jsem vzorky jemného pergamentu s nejrůznějšími ozdobami z barevných inkoustů, některé dokonce potištěné vířícími vzory.

Představil jsem si, jak se u knih zastavuje můj bratr, a prsty jsem prohrábl těch pár mincí v kapse. Stálo by za to přivést ho sem, abych viděl jeho výraz, ale přímo teď jsem ho chtěl jenom vidět. Během těch

pěti let se jistě zbavil posledních pozůstatků dospívání a stal se mužem. S mírným úsměvem jsem pokračoval v cestě a brzy jsem nechal trh za sebou. Přešel jsem otevřené prostranství před strážnicí u brány. Nad náměstím se tyčila vnitřní zeď opevnění, jejíž červené kameny majestátně kontrastovaly s řadou soch z bílých kamenů.

Cestou kolem soch v nadživotní velikosti jsem se díval na naše předky. Jejich majestát mě pokořoval. Strážnice stála přímo předemnou a dva strážní u ní se otočili, aby mě zhodnotili pohledy. Ve zpočené dlani jsem svíral doklady o své totožnosti. Podal jsem jim pergamén. Sotva se na něj podívali a pustili mě dál. Spěšně jsem prošel stinnou strážnicí do oslnivého slunečního jasu nádvoří, než si to stačili rozmyslet.

Vnitřní část pevnosti vypadala právě tak, jak jsem si ji pamatoval. Velkolepá stará budova s mramorovými sloupy u vchodu a se spirálovitými ozdobami mě lákala k sobě. Vpíjel jsem se do ní očima, do každé linky a detailu vytesaného k dokonalosti pod Rengistovým pozorným dohledem. „Domov,“ pomyslel jsem si.

Jediný rozdíl, kterého jsem si všiml, bylo ticho; neprobíhala žádná výuka pod širým nebem, žádní studenti nespíchali na další hodiny, dokonce ani koně netrénovali v malých výběžích. Začínal se mě zmocňovat neklid, když tu jsem uviděl shrbenou postavu staršího, který vyšel z dvoukřídlových dveří do pevnosti. Čekal nad schody a díval se, jak se k němu blížím. Zastavil jsem se – netušil jsem, co mám očekávat. Nedali mi zrovna svolení, abych se vydal na cesty.

Starý čaroděj na mě mávl, abych přišel blíž. „Jago, jsem rád, že ses k nám vrátil.“ Jeho slova se nesla přes opuštěné nádvoří. Hřívá sněhobílých vlasů mě zmátla, ale ten hlas jsem si nemohl splést.

„Mistře Alnarde...“ Vyběhl jsem po schodech a potřásl rukou svému učiteli.

„Je dobře, že jsi doma.“ Přátelsky se usmíval, ale nedokázal zakrýt smutek, který z něj vyzařoval. Odhadoval jsem, že jsem ho zklamal.

Ukázal jsem na široký vchod a detailně vyřezávané dubové dveře a přinutil jsem se k úsměvu. „Stýskalo se mi.“

„Já jsem věděl, že bude.“ Mistr Alnard se otočil a vešel dovnitř.

Srovnal jsem s ním krok.

„Jsem rád, že jsi tu... navzdory závažným okolnostem,“ dodal Alnard.

„Nebyl jsem si jistý, jestli budu vítaný.“

„Jistěže jsi vítaný, Jago. O tom vůbec nepochybuji.“

Kráčeli jsme dlouhou vstupní síní. Naše kroky se odrážely od lesklé mramorové podlahy a květinová vůně leštěnky mě okamžitě přenesla zpátky do dětství.

Alnard mě mlčky odváděl dál a já jsem se rozhlížel po stěnách se stovkami portrétů našich předků. Před očima mi ubíhala staletí dějin a vzpomněl jsem si, jak jsem po těchto chodbách chodil s Jaspenem a Fetterem Cairnem. Jaspen dějiny vždycky miloval, zatímco Fetter Cairn zastával názor, že nemá smysl ohlížet se do minulosti, když nás čeká budoucnost. S úsměvem jsem si vybavil vzrušené debaty, jichž jsem byl svědkem, a uvažoval jsem, jestli se tento střet světonázorů nepromítl do hlubších rozepří mezi nimi.

Fetter Cairn býval ostýchavý, zasmušilý mladík, uvězněný v těle špatně vybaveném k tomu, aby se vypořádalo s rozbourřenými hormony. To se však změnilo se zázračným vyléčením jeho zmrzačených končetin. Všichni ten zázrak přijali, ale já jsem si teď vzpomněl, jak mi Jaspen říkal, že se Fetter Cairn změnil. Se smíchem jsem nad tím mávl rukou a odpověděl jsem mu, že jenom všichni dospíváme. Tehdy jsem si připadal svázaný městem a zdejší tísnivou rutinou. Toužil jsem uniknout. Fetter Cairn mě všemi svými posměšnými řečmi o podřadném světě mimo Zaruu a méněcenných rasách nedotčených magií nechtěně

ponoukl k odchodu. Vždycky o nich mluvil s takovým opovržením, že jsem byl rozhodnutý dokázat, jak se mýlí. Nebo jsem si jen upravoval minulost a snažil se najít nějakou pohrbenou pravdu, která by podpořila bratrův dopis?

Podíval jsem se na svého učitele a napadlo mě, jestli někdy nezapochovoval o svém poslání a o životě, který ho přimělo vést.

Alnard se ke mně otočil a pokusil se o úsměv. „Všichni se scházejí ve velké síni.“ Jeho tón odpovídal vážnému výrazu a já jsem dokázal jenom přikývnout. Byl jsem zpátky sotva pět minut a už očekávali, že vklouznu do role mladšího čaroděje.

Na konci dlouhé vstupní síně se tyčilo velkolepé mramorové schodiště, Alnard však zatočil doprava do jiné chodby. Dvěma řadami obeloukových oken na nás zářilo slunce, prohřívalo starou budovu a vytvářelo na dokonale čisté podlaze mozaiku světla a stínů.

Hluběji v pevnosti jsme začali potkávat další lidi. Většina kolem nás spěchala, aniž se na nás pořádně podívala. Všichni mířili stejným směrem. Mimoděk jsem zpomaloval, abych měl čas znovu se seznámit se starým domovem a záplavou artefaktů kolem – další kamenné sochy a bysty bývalých čarodějnických mistrů, velké gobelíny na stěnách a občas i okno z barevného skla, které dodávalo slunečnímu světlu barvu.

Vstoupili jsme do velké síně uprostřed záplavy starších i mladších čarodějů, kteří pospíchali, aby si našli místo. Prostřední kamenné lavice už byly obsazené a sedadla po obvodu místnosti se rychle plnila; zdálo se, že se do rozlehlé síně snaží namačkat celá čarodějnická komunita. Taková velká shromáždění se obvykle pořádala jen při sezónních oslavách a každoročních promócích.

Na prahu místnosti jsem zaváhal a rozhlédl se po Jaspenovi. Snažil jsem se ignorovat nervózní chvění v břiše.

„Chceš pronést pár slov?“ zeptal se Alnard téměř laskavým tónem.

Zamračil jsem se. „Pronést pár slov? O čem? Co se děje?“

„Copak to není důvod, proč ses vrátil?“

„Vrátil jsem se, protože mě o to Jaspen požádal. Kde je?“

Alnard mi položil dlaně na ramena a zahleděl se mi do očí. Viděl jsem, jak se mu pohnul ohryzek, když polkl.

Bylo mi jasné, že ať se mi chystá říct cokoliv, nechci to slyšet. Pokusil jsem se mu vymanit, ale jeho staré ruce byly překvapivě silné.

S vypětím vůle jsem odtrhl pohled z jeho očí a přenesl ho na Alnardovy rty. Viděl jsem, jak formuluje slova, a věděl jsem, co říká, ještě než mé uši zachytily zvuk.

„Ne.“ Zmačkal jsem dopis v kapse a v hlavě mi zazněl bratrův hlas. Čekal tu na mě, abychom se společně zasmáli svým hloupostem – mé potřebě po úniku, jeho stihomamu.

Stisk kostnatých prstů mě vytrhl ze zasnění. „Já myslel, že to víš...“ Alnardovi potměly oči a já jsem slyšel jeho emocemi nabitý hlas. „Je mi to líto.“

Pozvolna mi docházel význam jeho slov. Nedokázal jsem dýchat. Jaspen je mrtvý...

Tušil jsem to. Mé podvědomí se mě snažilo varovat od chvíle, kdy jsem vkročil na půdu Zaruy.

„Kdy?“

„Před týdnem. Chystáme jeho pohřeb, myslel jsem, že právě proto ses vrátil.“ Alnard svěsil hlavu. „Byla to ode mě hloupost, předpokládat, že...“

Přiměl jsem se rozevřít pěsti a pustil jsem dopis v kapse. Potřeboval jsem ho uchovat – byla to má jediná památka na bratra a na poslední rozhovor, který se nikdy neuskutečnil.

Vybavil jsem si jeho obličej, když jsme se loučili. Vůbec jsem nečekal, že to bude navždy.

„Jak zemřel?“

Alnardovi přeletěl po obličeji bolestný výraz.

„Prosím, povězte mi to, ať je to jakkoliv hrozné.“

„Jaspen spáchal sebevraždu.“

Vstřebal jsem jeho slova. „To není možné.“

Alnard svěsil hlavu a mlčel. Rozhlédl jsem se přes jeho nahrbená ramena po místnosti. Fetter Cairn seděl vzadu. Přerušil rozhovor, který právě vedl, a podíval se na mě. Pozdravil mě zvednutou rukou a letmým mávnutím, nic víc než odkaz na roky, po které jsme byli přáteli.

Otupěle jsem se nechal odvést na prázdné místo vepředu. Zatímco jsme čekali na začátek obřadu, sevřela mě děsivá jistota. Jaspen by nikdy nespáchal sebevraždu.

5. KAPITOLA

Současná Paltria

Paddren přecházel v zadní části síně a každou chvíli se ohlížel ke dveřím. Ruce u boků se mu chvěly a nutil se zhluboka dýchat; takhle neudělá na své kolegy dobrý dojem.

V duchu se pokáral za takovou myšlenku a na povrch vyvřela stará zlost – proč by mu mělo záležet na tom, co si o něm myslí? Nikdy ho nepřijali mezi sebe. Pocházel z nekouzelnické krve, a proto ho starší chlapci odmítali a posmívali se mu, zatímco starší kouzelníci ignorovali jeho utrpení. Zachvěl se, když se mu z paměti vynořil obličej s hustým tmavým obočím, ledově modrýma očima a krutým úsměvem. Torridon, strůjce Paddrenova trápení. Promnul si přes rukáv košile předloktí a představil si stříbřité jizvičky, které se mu na něm křížovaly.

Jediná dobrá věc, která vzešla z jeho pobytu na hradě Kranor, bylo setkání s Kalešem. Kvůli němu teď Paddren musel zůstat silný a získat královské čaroděje na svou stranu.

Síň se začala plnit hosty z Herristonu i okolí. Šum hlasů podbarvovala tichá hra loutnisty. Paddren nechtěl k návštěvě přistupovat tak okázale, ale pompa dvorního života se nedala obejít.

Vzdychl, zatahal se za vysoký límec košile a vrhl další kradmý pohled na dveře, když vtom ucítil mravenčení kůže a známým způsobem

se mu rozostřilo zorné pole. Ustoupil do stínu závěsů, které visely od stropu po podlahu, a poddal se svému vidění.

... Temná ulička ústila na obrovské tržiště s dlouhými řadami opuštěných stánků. Procházel mezi převrácenými stoly a vyhýbal se chaoticky rozházenému a rozbitému zboží na dlažebních kamenech. Tržiště bylo opuštěné až na těla dvou strážných, kteří leželi obličejem dolů. Za nimi stála řada oslnivě bílých soch, před kterými byly do země zaraženy vysoké kůly. Na kůlech spočívaly desítky hlav, země pod nimi byla potřísněna krví...

Paddrenovi se točila hlava a zvedal se mu žaludek. Chvilí počkal, aby se vzpamatoval, a poodešel od sametového závěsu. Jeho smysly zahltily vířící barvy a hudba síně spolu s dusivými parfémy hostů.

Vrchní správce právě uváděl do místnosti dva cizince. Paddren v nich okamžitě poznal čaroděje, ale nevydal se rovnou k nim. Místo toho je pozoroval.

Z telepatických rozhovorů s královskými čaroději věděl, že Linden je z těch dvou starší. Odhadoval jeho věk zhruba na šedesát let. Jeho malé a kulaté postavě nijak nelichotilo roucho s opaskem, které se mu napínalo přes břicho. Hlavu měl lysou až na několik chumáčků šedin a nad sanicemi mu zplihle visel tenký šedivý knírek, který se třásl, když čaroděj zdravil baronovy hosty. Ulus byl ve středním věku a jeho oděv víc odpovídal dvorní módě – přiléhavé kalhoty se širokým opaskem a kvalitně ušitá košile z bílého hedvábí. Dlouhé vlasy měl stažené do ohonu a plnovous zastřižený nakrátko. Jedinou ozdobu na něm představoval zlatý prsten se znakem královských čarodějů na prostředníčku – doklad jeho vysokého postavení. Ulus narozdíl od Lindena nevypadal na první pohled jako čaroděj; spíš se představoval jako důstojný dvořan a zkušeně splýval se zdejším prostředím.

Paddren pozoroval oba čaroděje přes místnost. Nemohl slyšet, co si

povídají, protože hudebníci v koutě spustili veselou melodii. Uhladil si svou jedinou hedvábnou košili, vykročil z kouta a přistoupil ke svým kolegům.

„Dobrá večer, oběma vám děkuji, že jste přijeli až do Herristonu,“ oslovil je. Doufal, že jeho hlas neprozrazuje, jak je nervózní.

Linden ho chytil za ruku a energicky mu s ní zapumpoval. „Rád tě konečně poznávám. Slyšel jsem o tvém pokroku to nejlepší.“

Paddren se usmál, aby zakryl rozpaky nad Lindenovým přehnaně nadšeným pozdravem i potřesením rukou. Napadlo ho, jestli se pod přátelskou fasádou starého čaroděje neskrývá vypočítavá mysl.

Ulus pro něj neměl žádná falešná slova, ale jeho pronikavé oči Paddrena zneklidňovaly ještě víc. Ukryl své nejnítěrnější myšlenky, ale stejně se mu zdálo, že je královský čaroděj dokáže přechít.

„Rád tě poznávám,“ řekl Ulus. Jeho nedbalý tón vůbec neodpovídal pronikavosti jeho pohledu.

Chvilí rozpačitě rozmlouvali o nepodstatných věcech, zatímco služové začali odvádět hosty na jejich místa. Uprostřed místnosti stály tři velké hodovní stoly a jeden nervózní sluha je odvedl do čela hlavní tabule, hned vlevo od místa, kde bude sedět baron. Paddren se podíval na prázdnou židli naproti – baron Harkai rozhodl, že toto místo zůstane neobsazené, dokud se Mattuse nevrátí domů nebo nedospěje jeho mladší syn Dallius.

Loutnísté přestali hrát, šum konverzace utichl a dva vojáci otevřeli velké dvoukřídle dveře. Vrchní správce vypadal mezi svalnatými muži jako trpaslík. Uklonil se shromážděným hostům.

„Přichází baron Harkai.“

„Vítejte na hradu Červený kámen,“ řekl baron Harkai, když vstoupil do síně. Jeho zvukný hlas k sobě přilákal pozornost všech. Baron vypadal vznešeně, svým obvyklým zdrženlivým, elegantním stylem –

měl tmavě šarlatovou tuniku s nabíranými rukávy a černé sametové kalhoty. Vrcholem extravagance u něj byla tenká zlatá spirála na krku a několik zlatých prstenů. Usadil se na židli s vysokým opěradlem a tleskl rukama na znamení, že hudebníci mají znovu spustit.

Zatímco Linden a Ulus rozmloovali s baronem, Paddren se stáhl do pozadí a sledoval jejich rozhovor. Kaleš ho vždycky varoval, aby hned každému nedůvěřoval, a tak se chtěl ujistit, že si tihle muži zaslouží jeho důvěru.

„Paddrene, dovol, abych ti vyjádřil upřímnou soustrast ke skonu tvého mistra. Je to velká ztráta pro nás všechny,“ řekl Linden dost nahlas, aby ho slyšeli ostatní u stolu. Hosté souhlasně zamumlali.

Paddren přikývl. Přál si, aby Lindenovým slovům mohl věřit. Místo toho k němu začal cítit nechuť. Doufal, že Ulus bude upřímnější. Jako kdyby mladší čaroděj četl jeho myšlenky, podíval se Paddrenovi do očí. V tom krátkém okamžiku Paddrenovi připadal známý, ale byl si jistý, že ho ještě nikdy neviděl. Paddren znepokojeně popíjel a zachovával bezvýrazný obličej.

Při jídle se snažil z okolních rozhovorů zjistit co možná nejvíc informací.

Z Ulova nečitelného výrazu a zdrženlivých způsobů se nedalo vyčíst skoro nic, zato Linden byl jeho dokonalý protiklad. Zdál se být otevřený a přátelský, ačkoliv obratně odváděl rozhovor od magie a Královského řádu čarodějů, témat, jež ostatní hosty očividně fascinovala. Paddren si uvědomil, že vnímají kouzla jako kuriozitu a netuší, jakou mocí by čarodějové mohli vládnout, kdyby je nesvazovaly královny zákony.

Vzpomněl si na nagrau ze svého vidění a napadlo ho, jak by se asi tihle lidé tvářili, kdyby se s takovým tvorem měli někdy setkat.

„Je čas k odchodu,“ řekl Paddren, když vešel do hradních stájí a uviděl Leyocha nataženého ve slámě a přikrytého pláštěm.

Leyoch v ostrém světle lucerny zamrkal. „Strávil jsi pěkný večer?“

„Banket byl děsně nudný, ale aspoň tam bylo dobré jídlo.“

„Myslíš ve srovnání s mým vařením.“ Leyoch vstal a smetl si slámu z oblečení. Zardělé tváře ho však prozrazovaly. Paddren odhadoval, že Leyoch strávil večer s Varnií, zatímco on trčel v sále plném nabubřelých pohlavárů.

Snažil se potlačit bodnutí žárlivosti. „Můžeme vyrazit?“ zeptal se.

Leyoch připravil koně, vzal Paddrenovi z ruky lucernu a uhasil plamen. „Ať tě s tím nevidí vrchní stájník. Měl jsem co dělat, abych ho přemluvil nechat mě tu, a já se tak mohl postarat o naše koně osobně.“

Nasedli a vyjeli na temné nádvoří. Z hlavní síně k nim doléhaly zvuky hudby a zábavy. Paddren byl rád, že si našel výmluvu, aby odešel dříve, ale byl sklíčený a cesta domů proběhla v zasmušilém tichu.

Dojeli k Hlohové chýši a u branky sesedli. Paddren se obrátil k Leyochovi. V měsíčním svitu sotva rozeznával jeho obličej. „Baron žádá, abys zítra ráno přivedl královské čaroděje z hradu sem. Chtějí si prohlédnout místo, kde byl Kaleš zavražděn.“ Baron Harkai mu jejich prosbu tlumočil mimo doslech ostatních hostů a Paddren se návštěvy čarodějů děsil – doufal, že se ti dva nehodlají štourat v Kalešových věcech. „Možná se tě budou vyptávat, co se toho dne stalo, ale odpovídej jim neurčitě.“

„Jsem jenom obyčejný sluha. Pochybuju, že by je zajímalo, jestli k tomu mám co říct.“

„Každopádně se snaž dělat hloupého.“

„To bude snadné, když uvážíme, že mi odmítáš cokoliv prozradit.“ Vzal uzdy obou koní a vykročil ke stájím.

Paddren sledoval, jak Leyocha pohlcuje tma. Cítil, jak se mu jeho přítel vzdaluje, a přál si to zastavit.

... Vrazil ramenem do dveří a zároveň použil magii, aby zlomil kouzlo, které mu bránilo v průchodu. Dveře vybuchly a on se vpotácel do místnosti. Nagra tiskl nějakého starce ke knihovně, odkud se sypaly tlusté svazky a dopadaly na zem kolem nich. Drápy netvora se pohnuly a vyrvaly starci srdce z hrudi. Pak se netvor otočil k němu, strčil si srdce do tlamy a rozdrtil ho zuby jako švestku. Přes tesáky ostré jako břitva se přelila krev a skápla mu na černou srst brady. Pronikavě rudé oči se upřely do jeho. Nagra zavrčel a zmizel.

Vykročil k tělu mrtvého čaroděje. Když se k němu přiblížil, čarodějův obličej se začal proměňovat, dokud se nedíval na Kaleše...

Paddren se s trhnutím probudil a posadil se na posteli. Za všechny ty roky, co se mu vracelo tohle vidění, se oběť nikdy neproměnila v Kaleše.

Uvažoval, jestli nemá použít váček s bylinkami proti viděním, které si koupil na trhu, ale rozhodl se tak neučinit. Dnes bude potřebovat jasnou hlavu.

Vyhlédl z okna a uviděl, že se obloha začíná vyjasňovat. Slyšel i jásavou píseň kosa, který vítal nový den. S povzdychem se zvedl z postele. Nechápal, jak mohou být ptáci tak nesnesitelně veselí. Ani když se umyl a oblékl, nedokázal ze sebe setřást zasmušilou náladu a obavy z návštěvy královských čarodějů.

Leyocha našel v pokoji s krbem, kde se připravoval k odchodu. Mlčky na Paddrena kývl a vyrazil do Herristonu pro oba čaroděje. Paddren se usadil ke stolu a snědl velkou snídani, již Leyoch připravil, do posledního sousta, jako by tím snad mohl nějak urovnat spor z minulé noci.

S nepříjemně přeplněným žaludkem vešel do Kalešovy pracovny. Pořád tak trochu očekával, že uvidí starého mistra sedět za stolem, obklopeného knihami, svitky a oblaky tabákového dýmu. Potlačil tu představu, vytáhl z kapsy malý lesklý talisman – brož ozdobenou hlohem – a podíval se na něj. Kdyby Kaleš neodstříhl jejich spojení, dnešek nemusel nikdy nastat.

S těžkým povzdychem uložil brož do zásuvky a zamkl ji. Pak zkontroloval, že v místnosti nejsou Kalešovy osobní věci, a usedl za mistrův stůl k meditaci.

Leyoch prováděl koně po dlážděné cestě a díval se na hrad. Fasáda z červených kamenů, které mu daly jméno, a střecha ze šedivých břidlicových desek, jež na slunečním světle stříbrně zářily, byla ozdobou celého sídla – ukázka krásné architektury, kterou dokázal ocenit i někdo Leyochova nízkého postavení. V průčelí byla téměř stovka oken a nad dvoupatrovou budovou se tyčilo deset komínů, přičemž z několika stoupal kouř do časně ranního vzduchu.

Leyoch se zastavil ve stájích a nechal Stína přivázaného k zábradlí.

Cestou přes nádvoří zahvízdal, vstoupil pod vchod krytý širokým obloukem a zabušil těžkým klepadlem do dveří.

Po krátké chvíli se pomalu otevřely a objevil se správceův podrážděný obličej. „Co tu chceš takhle brzy?“

Leyoch narovnal ramena a široce se na správce usmál; směl chodit vchodem pro služebnictvo, ale vždycky dával přednost téhle možnosti. „Přijel jsem vyzvednout královské čaroděje.“

Správce ho probodl pohledem. „Zajistím, aby věděli o tvém příjezdu.“

Leyoch vykročil k velkolepé vstupní hale, ale správce mu zastoupil cestu. „Můžeš počkat ve stájích.“ Dveře se se zvukným zaduněním přibouchly.

Leyoch se zazubil a vrátil se ke stájím, odkud ho pozoroval vrchní stájník.

Už vyvedl koně obou čarodějů a chystal je k osedlání. „Baví tě ho provokovat, co?“

Leyoch pokrčil rameny a nasadil nevinný výraz. „Jenom plním úkol, kvůli kterému mě sem poslali.“

„Ten škrobený starý paprika si myslí, že to tu celé řídí,“ poznamenal stájník a ušklíbl se.

Leyoch sledoval, jak připravuje uvolněné a klidné koně čarodějů; připevňoval jim sedla a zkušeně utahoval postroje.

Jeden kůň byl mladý grošák, dobře vycvičený, ale pořád s divokým hříběcím leskem v oku. Byl o něco menší než Stín, ale vypadal, že pochází z čistokrevné linie. Pohladil ho po krku a usmál se. Ještě před pár lety nevěděl o koních ani o životě mimo malý hostinec na kraji Herristonu nic.

Druhé zvíře byla malá a poslušná stará kobyla s křivýma nohama. Leyoch ji poplácal po hřívě písečného odstínu. „Vypadá to, že si vysloužila odchod na odpočinek.“

„Až uvidíš jejího jezdce, pochopíš,“ podotkl stájník.

Vchod hradu se otevřel a na slunce vyšli dva čarodějové. Leyoch musel sklonit hlavu, aby skryl úsměv.

Malý tlustý čaroděj se dokolébal k plavé kobyle a nemotorně se hrabal do sedla. Leyoch se radši věnoval Stínovi, aby ten výjev nemusel sledovat.

Mávl na vrchního stájníka a vyvedl královské čaroděje z brány. Za městem pokračovali po prашné cestě, která vedla přímo k Hlohové chýši.

Leyoch Stína nijak nehnal – litoval tu pískovou kobylu s tučným nákladem.

„Takže, Leyochu, slyšel jsem, že jsi byl poslední čtyři roky Kalešův sluha,“ oslovil ho starší čaroděj.

„Ano,“ potvrdil Leyoch přes rameno.

„Prý tě vytáhl z ulice a nabídl ti místo ve svých službách. Rozhodně mu vděčíš za mnoho.“

V čarodějových slovech slyšel ozvěnu pohrdavého hlasu vrchního správce a nesnášel pomyšlení, že o něm ti dva staří syčáci klevetili.

„Jeho smrt tě musela zasáhnout,“ pokračoval čaroděj.

„To nás všechny,“ řekl Leyoch stručně.

Grošovaný kůň srovnal krok se Stínem a Leyoch se podíval na jeho jezdce. Mladší čaroděj měl pronikavý pohled a jeho tichá prohlídka na Leyocha působila víc než necitlivá slova toho starce. Vzpomněl si na Paddrenovo večerní varování a sevřel uzdu pevněji.

„Kaleš byl dobrý čaroděj. Jeho smrt zasáhla nás všechny.“

Leyoch nepatrně zrychlil. Odmítal se podívat do očí čarodějovi, který se pořád držel vedle něj.

„Hodláme se na vlastní oči podívat, co se toho dne stalo, ale vaše svědectví by nám mohlo pomoci,“ dodal mladší čaroděj.

„Řekl jsem baronu Harkaiovi všechno, co vím.“

„Nech ho být, Ule. Brzy zjistíme, co nám poví mladý Paddren.“

Ulus si svého společníka nevšímal a Leyoch měl dojem, že pod čarodějovým pečlivě ovládaným výrazem dokonce problesklo podráždění.

„Pověz mi, na co si vzpomínáš, Leyochu.“

„Našli jsme je na mýtině. Někdo napadl i loveckého mistra, ale neviděli jsme žádného útočníka. Paddren přišel s tím, že na ně zaútočil medvěd, aby nevyvolal paniku.“ Pořád se díval přímo před sebe.

„Ale co si o tom všem myslíš ty?“ zeptal se Ulus.

„Nemám dostatečné znalosti, abych na to uměl odpovědět.“

Leyoch měl pocit, že slyší, jak se stařec za ním ušklíbá, a koutkem oka zahlédl, jak se Ulovi rozšiřují nosní dírky, ale tušil, že čarodějova zlost je namířena na jeho společníka.

Zbytek cesty uběhl v dusném tichu. Leyoch měl pramálo zkušeností s čaroději, ale nedůvěřoval úmyslům kteréhokoliv z nich. Najednou ho posedla touha chránit Paddrena – připadalo mu nespravedlivé, že ve svém zármutku musí čelit těmto dvěma mužům a jejich necitlivým otázkám.

Konečně se před nimi objevil hlohový plot a za ním Kalešův domek. Když se přiblížili k brance, ze dveří vyšel Paddren. Měl pevně zaťaté zuby a s odhodlaným výrazem si přes ramena přehodil jezdecký plášť.

Leyoch přehodnotil svůj předešlý dojem. Paddren nebyl žádný naivní hlupák. Udělá vše, co je v jeho moci, aby Kalešova vraha dostihla spravedlnost.

„Hned vám připravím koně, pane,“ řekl Leyoch, zamrkal na Paddrena a odvedl Stína ke stájím.

Po krátké výměně zdvořilostí Paddren vyskočil do sedla a vyjel směrem k místu činu. Královští čarodějové cválali tiše za ním a Paddren byl rád, že jim úzká cesta brání v rozhovoru. Trápilo ho rozhodnutí nezmínit se hned na začátku o nagrovi. Potřeba chránit Varnii a udržet svá vidění v tajnosti nyní ohrožovala vyšetřování Kalešovy vraždy. V duchu proklel starého čaroděje, že je přiměl žít v takových tajnostech. Kdyby byl otevřenější, možná by ještě žil.

Zastavili se na kraji mýtiny a Paddrena zaplavily vzpomínky z toho dne – poházená těla, krev, zmatek i vědomí, že mezi stromy na jejich přátele číhal nagra.

„Popiš, co jsi viděl.“ Ulova slova vytrhla Paddrena ze vzpomínek.

Linden se pochybovačně rozhlédl po prázdné mýtině. „Nezůstalo tu nic, co by se dalo prozkoumat, takže nám budeš muset pomoci, abychom si dokázali představit, co se stalo. Škoda že těla byla zničena.“

Bezcitnost Lindenovy poznámky narušila Paddrenův klid. „Těžko jsme mohli do hradu odtáhnout těla dvou koní a loveckého psa, aniž bychom vzbudili podezření...“

„Našemu vyšetřování by to nepomohlo. Zbytky kouzel jen zřídka vydrží déle než pár dní,“ poznamenal Ulus.

Paddren je odvedl dál na mýtinu. „K prvnímu útoku došlo někde tady.“ Řekl jim všechno, na co si vzpomínal, dokud nedospěli k místu, kde Varnia našla otisky stop. Zakryl je listnatou větví, ale teď ji zase odstranil a bez dalších slov ustoupil. Chtěl vidět jejich reakci, než se rozhodne, jestli jim může svěřit své znalosti.

Linden se sklonil, aby stopy prozkoumal. Soustředěně se mračil. Po chvíli narovnal vrzající záda a otočil se k Paddrenovi. „Nepředstírám, že jsem odborník na zvířecí stopy, ale tyhle vypadají divně. Jsou tady jediné?“

„Varnia prohledala celé okolí a jiné nenašla. Vůbec nepochybují o jejích schopnostech, ale dokonce ani ona nepoznala, jaký tvor je tu zanechal.“

„Dokážeš to vysvětlit?“ Linden přezíravě mávl na otisky.

„Kouzla,“ odpověděl Paddren.

„Lidé vždycky hned viní magii, ale často lze najít logičtější vysvětlení.“ Ulus se sklonil ke stopám. Položil dlaň na rozrytou zemi a znovu se narovnal, aby se rozhlédl po okolí – jednal se stejnou tichou pozorností jako Varnia minulý týden.

Linden se na šlépěje díval skepticky. V Paddrenových očích ten stařec ztělesňoval všechny důvody, proč pohrdal Královským řádem čarodějů. Odvrátil se, než se z jeho výrazu daly vyčíst takové zrádné myšlenky.

„Takže, Paddrene,“ začal Linden, „řekl jsi nám, že jsi toho dne cítil silnou magii, a také o svém podezření, že se tu dělo něco zlého. Zatím jsi nám ale ukázal jen kus spálené země a nezvyklé stopy, které s tím mohou, nebo taky nemusejí souviset. Kalešovo tělo svědčí o tom, že k jeho smrti s nejvyšší pravděpodobností došlo z přírodních příčin.“

Paddren se nedokázal smířit s takovým necitlivým shrnutím a sevřel ruce v pěst. „Ke Kalešově smrti se vážou další zvláštní okolnosti. Proč byli koně zabiti bez jediného zranění, ale lovecký mistr a jeho pes utrpěli těžké rány? Proč nadaná stopařka nenašla žádné stopy nepřítele, přestože všechno ukazuje na přepadení ze zálohy? Proč je pro vás tak nepředstavitelné připustit, že Kaleše zabila magie?“

„Děláme svoji práci,“ řekl Ulus, než Linden stačil přetavit v slova hněv, od něhož mu zbrunátněl obličej. „Musíme zachovat objektivitu a hodnotit důkazy bez předpojatosti. Vím, že Kaleš byl tvůj mistr a že chceš, aby někdo zaplatil za jeho smrt, ale musíš nám dát šanci, abychom dospěli k vlastním závěrům.“

Paddren zdráhavě přikývl a přiměl se k uvolnění pěstí.

„Co kdybys nás seznámil se svým výkladem událostí?“ dodal Ulus.

Paddren se zahleděl k zemi a znovu si vybavil znepokojivé vzpomínky z toho dne včetně provinilosti, že nedokázal mistrovi pomoci. „Ve vzduchu jsem cítil přítomnost velkého zla, které něco nebo někoho hledalo. Kaleš nedbal na mé varování. Snažil se mě chránit před tím, co ho připravilo o život.“

„Navázal jsi spojení s tím zlem? Vědělo o tobě?“ zeptal se Ulus s pronikavým pohledem.

„Několikrát se o mě otřelo, ale neměl jsem pocit, že o mně ví.“

Linden si odkašlal. „Zjistili jsme, co se dalo, Ule. Měli bychom vyrazit nazpátek. Musíme si s promluvit s loveckým mistrem a s tou holkou.“

„Já tu ještě zůstanu a budu chvíli meditovat. Vy dva můžete jet beze mě, jestli chcete. Trefím sám.“ Ulus se od nich odvrátil, a aniž čekal na odpověď, usedl k meditaci.

Linden vrhl po Ulovi otrávený pohled a Paddren poprvé spatřil jejich vzájemnou nechuť. Nedokázal si ani o jednom udělat jasný obrázek, ale věděl, že jim nemůže věřit. Informaci o nagrovi si bude muset nechat pro sebe, dokud nenajde někoho, kdo jeho slovům uvěří.

Linden se k němu otočil s přátelským úsměvem, který Paddrena zneklidnil. „Pojď, počkáme na něj u koní. Aspoň se budu moct soustředit na druhý cíl naší návštěvy. Musím tě vyzkoušet.“

Během krátké cesty k uvázaným koním Paddrenova nervozita vzrostla. Jestli ho vyhodí z řádu, ztratí možnost najít Kalešova vraha. Musí se víc snažit v sobě potlačit rostoucí opovržení.

Zatímco Linden hledal v brašně deku, na kterou by si sedl, Paddren se ohlédl mezi stromy. Za keři viděl Ula a sledoval, jak čaroděj smetá otisk nagry. Paddren odvrátil pohled – nechtěl, aby ostatní poznali, co viděl. V žádném případě nestál o to, aby si uvědomili, že už Královskému řádu ani jeho členům nevěří.

6. KAPITOLA

„Baron oznámil, že se Kalešův pohřeb uskuteční zítra,“ řekla tiše Varnia, která opatrně seděla na kraji postele.

„Nemá smysl oddalovat nevyhnutelné,“ odpověděl Reaun s kamenitou tváří. Seděl podepřený několika polštáři a zíral z okna. Varnia viděla jen jeho profil, znetvořený zářivě rudými jizvami.

„Jsi v pořádku?“

Nevesele se zasmál. „Dozvěděl jsem se o jeho smrti teprve před pár dny.“

„Je mi to líto. Lékař trval na tom, aby ti to nikdo neříkal, dokud nebudeš dost silný.“

„Člověk by si myslel, že jsem zatracené dítě, podle toho, jak mě doktor i sestry obskakují a všichni ostatní kolem mě chodí po špičkách... Přišel jsem jenom o ruku, proboha.“ Zamával ovázaným pažím.

„Málem jsi zemřel,“ připomněla mu Varnia. „A já mám pořád noční můry z toho, jak jsem tě našla.“

Konečně se na ni podíval a oči mu zjihly. „Já neumírám, Varnie. Nechci, aby sis o mě dělala starosti.“

Ona si je ale navzdory jeho ujištění dělala. Reaun byl po traumatu z útoku a amputace bledý a zhubl, takže vypadal staře a vychrtle.

„Varnie, zase máš ten svůj výraz.“

Pokrčila rameny a pokusila se vymanit z melancholie. „Leyoch mi řekl, že Paddrena přijali jako nového baronova čaroděje, ale vypadá to, že je mu to skoro jedno.“

„Je to pro něj těžké, nastoupit na mistrovo místo, ale ten mladík je nadaný a časem získá sebedůvěru. Stejně jako ty, Varnie.“

Zamračila se. „Nechci o tom mluvit.“

„Vždycky jsem zamýšlel, abys převzala mé místo, a teď je stejně dobrá chvíle jako kterákoliv jiná, abys přijala odpovědnost. Jen si dej pozor, aby se lidé nedozvěděli o tvém románu s Leyochem.“

Varnia stiskla rty a mávla nad jeho varováním rukou. „Jsme opatrní, a dokud to nenavrhneš, nepřestanu se s ním vídat. Je mi fuk, co si takzvaná vyšší společnost myslí o tom, když se nižší šlechta stýká s nižšími třídami. Všichni víme, že je to fraška. A baron Harkai nám dal požehnání, i když o našem vztahu veřejně nesmí mluvit. Pokud jde o mě, tohle téma je uzavřené.“ Odmlčela se, aby se nadechla, a všimla si, že ji Reaun pozoruje s pobaveným úsměvem.

„Nevěděl jsem, že máš tak vyhraněné názory na společenské zvyklosti.“

Pokrčila rameny a přitom nedokázala skrýt pociťovanou hořkost. „Dráždí mě, že žiju ve lži. Přeju si, abych byla tvá neteř, ale faktem je, že jsem jenom sirotek jako Leyoch. Nechci, aby to vyznělo nevděčně, ale pořád musím přemítat o své minulosti. Nemůžeš mi říct o mých rodičích vůbec nic?“

„Nevím víc, než co už jsem ti řekl.“

„Než mě Kaleš našel v sirotčinci, měla jsem nějaký život a rodinu. Proč si na nic z toho nevzpomínám?“

„Jediná osoba, o které vím, že ti mohla odpovědět, je mrtvá. Je mi to líto.“ Reaun ji pohladil po koleně. „Pořád si vzpomínám, jak se na

mém prahu objevil Kaleš s ušmudlanou holčičkou, která se schovávala za jeho pláštěm. Když mě požádal, abych tě přijal k sobě, říkal, že jsi rozená stopařka, a rozhodně jsi během let prokázala, že se nemýlíš. Nikdy jsem toho rozhodnutí nelitoval, Varnie. Ani jednou.“

Popotáhla a zamrkala, aby se jí nevylyly slzy z očí. Postel se zhoupala, když se k ní Reaun natáhl a sevřel ji v objetí.

„Mám štěstí, že tě mám,“ řekla mu do ramene.

„Máme štěstí, že máme jeden druhého, díky Kalešovi.“

Pevně ho sevřela. Přála si, aby dokázala najít slova, která by vyjádřila její vděk.

Reaun ji pustil, přesunul se ke straně a poklepal vedle sebe. „Pojď si přisednout.“

Varnia se usadila k náhradnímu strýci na měkké hnízdečko z polštářů. Připadala si znovu jako malá holka. „Tahle postel je dost pohodlná i pro krále. Nevím, na co si pořád stěžuješ.“

Reaun se zasmál. „Rád si s tebou vyměním místo.“

Varnia zabloudila pohledem k jeho prázdnému rukávu. „Byl za tebou Paddren?“

„Chodí sem skoro každý den, ale moc toho nenamluví. Podle mě je pořád otrávený z toho, že si nevzpomínám, co se stalo v tom lese.“

„To by mě nepřekvapilo. Zdá se, že se nezabývá ničím jiným, než jak zjistit, co se stalo Kalešovi. Zakazuje si truchlit. Pokaždé, když se s ním o tom chci bavit, odmítne mě. Prakticky jsme spolu vyrostli a vůbec se mi nelíbí, jak se mi vzdaluje.“

„Kaleš měl vždycky na Paddrena uklidňující vliv. Možná mu to víc dojde po pohřbu, zkus si s ním promluvit potom.“

Varnia přikývla. V duchu se jí zjevila Kalešova tvář. Vzpomínala si na starcův přátelský úsměv i na to, jak na ni pokradmu mrkl pokaždé, když se nikdo nedíval. Zítřek bude pro všechny náročný den.

„Vidím, že se ti čarodějové nehodlají zdržet na pohřeb,“ dodal Reaun a zavrtěl hlavou.

Varnia se vyklonila, aby líp viděla z okna, a spatřila na náměstí dva koně, osedlané a připravené na cestu. „Co jim říkáš?“

„Asi byli celkem příjemní.“

„Celá návštěva byla ztráta času. Každý hlupák by poznal, že Kaleše někdo zavraždil.“

Reaun po ní vrhl varovný pohled. „Není moudré mluvit tak otevřeně, Varnie. Jsou to královští čarodějové a musíme se k nim chovat s úctou.“

Nadechla se k protestu, ale Reaun se na ni zamračil.

„Vždycky jsem se tě snažil chránit před politikou baronského dvora, ale musíš pochopit, že teď není vhodná doba dělat problémy. Nedávaj nikomu záminku, aby odmítl tvůj nárok na mé místo.“

„Dobře, budu držet jazyk za zuby, když mi řekneš tohle – jestliže tvrdí, že Kaleš zemřel na infarkt, jak vysvětlili, co se stalo tobě?“

Reaun se odmlčel. Zdálo se, že pečlivě váží slova. „Nijak to nevysvětlili. Řekl jsem jim to žalostné málo, co si pamatuji, a oni odpověděli, že budou pokračovat ve vyšetřování po návratu na královský hrad.“

„Nechal ses takhle odbýt?“ Pobouření jí vehnalo do tváří krev.

„Ano, nechal.“ Reaun neuhýbal pohledem. „Protože v duchu si myslím totéž co ty a přeju si, aby odjeli a my jsme mohli konečně pohřbít Kaleše a dopřát mu klid, který si zaslouží.“

Varnia svěsila hlavu. „Neměla jsem o tobě pochybovat.“

Seděli v rozpačitém tichu, oba ponoření do vlastních myšlenek. Varnia se naklonila ke svému učiteli, políbila ho na zdravou líc a sklouzla z postele. „Musím jít, ale přivedla jsem ti překvapení.“

Přeběhla ke dveřím, otevřela je a dala pokyn Žárovi a Pazourkovi, kteří poslušně čekali venku. Bylo těžké přesvědčit lékaře, aby pustil psy

do hradu, ale když Varnia viděla, jak se Reaunovi rozzářil obličej, bylo jí jasné, že to za hádku stálo.

Dívala se na ně ode dveří. Reaun střídavě hladil oba psy, kteří skákali jeden přes druhého, jak soupeřili o mistrovu pozornost. Brzy se však uklidnili a oba si spokojeně lehli na postel. Varnia uvažovala, co asi řeknou sestry, až uvidí obrovské lovecké psy, kteří zabírali na posteli víc prostoru než pacient, ale nechala si to pro sebe, když viděla, jak se Reaunovi v očích lesknou slzy.

„Luk byl statečný až do konce,“ řekla. „Až budeš připravený, povím ti, co si myslím, že se stalo.“

Reaun zavrtěl hlavou, smutně a unaveně. „Možná jindy...“

Paddren vjel na nádvoří a nechal koně u mladého stájníka. Všiml si koní obou čarodějů, připravených k odjezdu. Usmál se. Byl rád, že je náročný týden u konce.

„Dobré ráno, baronský čaroději,“ pozdravil ho vrchní správce.

Paddren mu kývl a proběhl kolem něj do tichých chodeb hradu. Nijak nevítal připomínku svého nového postavení. Od včerejšího oficiálního oznámení se nedokázal zbavit pocitu marnosti. Zkoušky byly jednoduché, jako kdyby jeho povýšení bylo předem dané. Necítil z něj žádnou radost, jen smutek nad ztrátou mistra. Teď dychtil vypravit své kolegy na cestu a zahájit vlastní vyšetřování Kalešovy vraždy.

Vymnul si z očí spánek a ještě zrychlil. Nebylo zrovna vhodné, aby se opozdil zrovna dnes, ale po noci plné trýznivých výjevů hořícího města a umírajících obyvatel usnul ve chvíli, kdy oblohu začínalo projasňovat svítání.

Pozdravil Lindena, Ula a barona Harkaie ve snídaňové komnatě pro hosty. Všichni tři už hodovali.

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekl Paddren a posadil se na své místo.

Mávli nad jeho omluvou rukou a pokračovali v rozhovoru, jehož se Paddren nijak netoužil účastnit. Byl tu jen na baronův pokyn a doufal, že tím prokáže svou domnělou oddanost Královskému řádu.

Uždiboval chleba a uzené vepřové a pak si vzal ještě vejce, spíš aby se nějak zaměstnal než z touhy ukojit hlad.

Přišel sluha a pošeptal baronovi cosi do ucha. Paddren je sledoval a přemítal, co se asi chystá.

Baron se naposledy napil a s konečnou platností se zvedl od stolu. „Pánové, bylo mi ctí přivítat v Herristonu dva význačné členy Královského řádu. Vzhledem k naší poloze na okraji Paltrie tu nemíváme mnoho návštěv a já bych si jen býval přál, aby tato proběhla za lepších okolností. Omlouvám se, že vás nemohu vyprovodit. Přeji vám příjemnou cestu domů.“

Zdvořile se rozloučili a baron nechal Paddrena o samotě s oběma čaroději a se sluhou, který postával u stěny. V místnosti se rozhostilo rozpačité ticho, ale Paddren neměl náladu pokoušet se o nezávaznou konverzaci s muži, které neměl nijak v lásce a jimž nevěřil. Měl co dělat, aby reagoval zdvořile, když ho zatáhli do rozhovoru.

Linden odsunul prázdný talíř, pohladil se po otlém bříše a obrátil se k Paddrenovi. „Netvař se tak nervózně, mladíku, povedeš si dobře. A nezapomeň, pokud nás budeš potřebovat, jsme jen na myšlenku daleko.“

Paddren zvedl zápěstí, aby ukázal tenký zlatý kroužek se znakem královského čaroděje, který mu byl slavnostně předán během včerejšího obřadu. „Nezapomenu,“ řekl a přinutil se k úsměvu.

Starý čaroděj prkenně vstal od stolu. „Musím si odskočit, ale pak vyrazíme, abychom do setmění dorazili do Flyter Courtu, Ule. Sejdeme se ve stájích.“

Ulus mlčky přikývl a obrátil pozornost zpátky k jídlu. Stařec odešel z místnosti, až za ním zavlálo roucho.

Jeden je pryč, teď ještě druhý, pomyslel si Paddren, zatímco krájel vepřové a pomalu žvýkal solené maso.

Královský čaroděj se rýpal ve zbytcích jídla. Skřípota lžice lezl Paddrenovi na nervy, ale než otevřel ústa k námitce, zaznamenal nepatrný závan magie.

Sluha bez vysvětlení vyběhl z místnosti – vypadalo to, že zoufale spěchá na toaletu.

Paddren se podíval na Ula. Došlo mu, co Ulus provedl, když kolem něj uviděl slabou auru. Čaroděj odložil lžici a pobaveně se na něj usmál, ale hned zase zvažněl.

„Přál bych si, abych se mohl zdržet na pohřeb, ale čeká nás dlouhá cesta zpátky.“ Ulus sklopil oči k talíři. Paddren v nich postřehl náznak zármutku, ale když se mu Ulus znovu podíval do očí, jeho přísný výraz se vrátil.

Paddrenova nechuť k oběma čarodějům ještě zesílila – mohli protáhnout svůj pobyt o jeden den, aby uctili Kalešovu památku, ale neprokázali mu ani tuto drobnou zdvořilost.

Ulus mu pořád hleděl do očí, ale jestli si přečetl Paddrenovy myšlenky, nedal to na sobě znát. Místo toho se na své židli předklonil. „Vím, že Kaleše zabil nagra.“

Paddren vykulil oči. „Tak proč jste to neřekl?“

„Ze stejného důvodu jako ty,“ odpověděl Ulus šepem. „Jsou tu další, kteří znají pravdu. Věř nám, že pro Kaleše zařídíme spravedlnost. Ty pokračuj jako nový baronský čaroděj a neupozorňuj na sebe.“

„Nemůžete čekat, že nic nepodniknu.“

„Přesně to uděleš, jestli nám chceš pomoci.“ Ulus si otřel ústa do ubrousku a vstal. Naklonil se přes stůl k Paddrenovu uchu a upustil mu do klína kovový kotouč. „Použij tohle, jestli se se mnou budeš chtít spojit soukromě.“

Vykročil ke dveřím, ale na prahu se ještě zarazil a obrátil se zpátky k Paddrenovi. „Nezapomeň, že lidé nejsou vždycky takoví, jak vypadají. Nepřítel může nabývat mnoho podob... a přítel taky.“

Paddren se díval, jak Ulu odchází. Seděl sám u stolu se snídání, přemítal o čarodějových slovech a hladil kotouč z naleštěného kovu, který představoval Ulův talisman. Byl rád, že není se svými podezřeními sám, ale nemohl se zařídit podle Ulovy rady. Kaleš byl jeho mistr. Dlužil mu to, že najde jeho vraha.

Paddren si mnul ruce a díval se na studený krb v pracovně. Neměl energii na to, aby vstal a rozdělal oheň, a tak se jen zachumlal do pláště a vzpomínal na Kalešův odpolední pohřeb.

Pořád viděl mistrovi vlídnou tvář a vzpomínal na jejich první setkání, když Paddrenovi bylo teprve sedm let. Čaroděj ho přistihl, jak si črtá do zápisníku nagru, místo aby se učil. Když se ho na ten obrázek vyptával, Paddren se mu svěřil, že ho tihle děsiví tvorové sužují v nočních mûrách. Kaleš se usmál, uložil si obrázek do kapsy a slíbil mu, že ho naučí zapudit zlé sny. Brzy poté Paddren odjel z královského hradu Kranor a přestěhoval se do Hlohové chýše. Jeho hrubý náčrtek nagry byl dodnes nalepený v Kalešově deníku.

Zatímco Paddren seděl o samotě v pracovně, došla mu ironie situace: obrázek nagry je spojil a teď je nagra z masa a krve rozdělil.

Polkl, aby si uvolnil stažené hrdlo. Nesmí podléhat sentimentu, jestli chce najít čaroděje odpovědného za Kalešovu vraždu.

Obrátil pozornost zpátky k deníku před sebou. Listoval jím v naději, že v mistrových úvahách najde nějaké odpovědi. Když viděl vlastní vidění zapsaná Kalešovou rukou, jeho unavenou mysl zaplavily nechtěné výjevy. Ztěžkla mu víčka a hlava mu klesla na stůl – přepadlo ho další vidění.

... Sklopil oči ke svému zápěstí. Viděl jasně červenou tepennou krev tryskající z hluboké rány. Krev mu stékala po ruce a vytvářela kaluž kolem rukojeti dýky, již svíraly rozechvělé prsty. Přejel si ostrým po druhém zápěstí, ačkoliv vzhledem k zesláblým prstům musel říznout několikrát, než se otevřela tepna. Dýka s brínknutím dopadla na zem. Lehl si na záda a teprve tehdy zaznamenal přítomnost čarodějů shromážděných kolem. Pozorovali ho a čekali, až zemře...

Paddren si stáhl zlatý kroužek královského čaroděje a ulevilo se mu, když viděl, že mu kůži zvlhčuje jenom pot. Zachvěl se při vzpomínce na dýku, která mu roztínala maso. Promnul si zápěstí a zamyslel se nad novým viděním. Kdyby žil Kaleš, proseděli by spolu celou noc, zaznamenávali každý detail a debatovali o tom, co by vidění mohlo znamenat.

Pořád měl před sebou deník. Zaklapl ho, položil dlaně na koženou vazbu a představil si svého mistra. Pátral po Kalešově přítomnosti, která pronikla do předmětu. Po čemkoliv, co by mu ukázalo, že není sám. Vnímal však jen temnou, zející prázdnotu.

Zvedl deník a uviděl neotevřený dopis, schovaný mezi stránkami. Položil si ho do klína, roztřeseným písmem odesílatele nahoru. *Pro Kaleše – Hlohová chýše.*

Posel ho doručil před několika dny. Paddren poznal písmo starého čaroděje Ognisse. Věděl, že by si měl najít čas, aby mu osobně doručil zprávu o Kalešově smrti.

Odložil deník i dopis. Přál si, aby je stejně snadno dokázal odklidit z mysli. Přitom přejel rukou po váčku s bylinkami vzadu v zásuvce stolu. Vytáhl ho a ucítil závan ostré vůně dálnořene, byliny, jejíž drcebný kořen představoval hlavní složku lektvaru proti viděním. Trvalo měsíce, než vyladili dávku a přidali správnou směs červené lenty na potlačení nevolnosti, kterou nápoj vždycky vyvolával. Toužil se ponořit do vítaného zapomnění, které mu lektvar mohl přinést, ale na uctě-

ní Kalešovy památky odolal pokušení. Kdyby byl silnější, možná by se naučil ovládat svá vidění a našel by způsob, jak poskytnout Kalešovi odpovědi, jež tak zoufale chtěl získat.

Zavřel zásuvku a zamkl ji, rozhodnutý, že se těch bylinek už nedotkne. Bude přijímat svá vidění s nadějí, že ho nějak dovedou k mistrovi vrahovi.

Paddren stál na prahu místnosti a čekal, až si ho baron Harkai všimne. Baron sotva vzhlédl od účetní knihy. Paddren si odkašlal.

„Ano, copak je, Paddrene?“

„Můj pane, jeden z Kalešových starých přátel ve Woodingtonu ještě neví, co se stalo. S vaším dovolením bych ho rád navštívil.“

Baron zaklapl tlustou knihu, kterou studoval, a mávl na Paddrena, ať se posadí. „To asi bude muset počkat. Právě jsem se dozvěděl, že se každoroční královský hon letos uskuteční v Herristonu a máme jen dva týdny na přípravu.“

„Slyšel jsem, že král s družinou zůstane ve Flyter Courtu.“

„Nevím, proč tak náhle změnili plány, možná poté, co se stalo s mým synem a s Kalešem...“ Baron zavrtěl hlavou. „Ať je to jakkoliv, musíme to využít ve svůj prospěch. Můžu si osobně promluvit s králem Arcausem a povědět mu o té čarodějnické sektě, kterou Kaleš odhalil, i o plánech na odhalení jejích členů.“

Paddren si vzpomněl na Ulovo varování ohledně přátel a nepřátel. „Kaleš nechtěl nic říkat, dokud nezíská nezvratný důkaz.“

„Je to král, Paddrene. Před králem nic netajíš, pokud chceš, aby ti zůstala hlava na krku.“

„Nikdy bych nepochyboval o králi Arcausovi..., ale může v tom být namočený kdokoliv z jeho okolí. Mohli bychom tu sektu varovat a ztratit veškeré stopy. Jestli vězní vašeho syna...“

„Jsem si plně vědom důsledků, ale být pověšen za velezradu Mattu-se taky zpátky nepřivede.“

Paddren přikývl.

„Požádám krále o soukromou audienci. Pokud všechno půjde dobře, brzy můžeme vyslat Leyocha na to malé dobrodružství. Je připravený?“

Paddren polkl. „Dva týdny je trochu kratší doba, než jsme očekávali. Doufám, že to Varnia pochopí, až jí to řekne.“

„Mattuse je její přítel a ona bude určitě ráda, že nám Leyoch pomáhá. Zlehčíme nebezpečnost jeho úkolu a ona bude mít vzhledem ke královskému honu a nástupu na Reaunovo místo jiné starosti.“

Paddren pochyboval, že Varnia přijme situaci tak lehce, jak baron předvídal, ale nechal si to pro sebe. „Pořád uvažuji, jestli je správné do toho zapojovat Leyocha. Víím, že jeho nulové magické schopnosti jsou pro něj i pro nás výhodou, ale zdaleka nejde o malé dobrodružství. Nic z toho se mému svědomí nelíbí. Možná kdyby nám Kaleš svěřil své kontakty v Rovii...“ Paddren viděl baronův pobavený výraz a zmlkl.

„Je mnoho věcí, o které se s námi Kaleš mohl podělit, aby nám usnadnil život, ale nemůžeme dopustit, aby nám neznalost svázala ruce.“

„Co tedy s Leyochovým naléháním, abychom už mezi sebou neměli žádná tajemství?“

„Řekneme mu dost, aby se nenechal zabít.“ Baron se zvedl ze židle. „Zbývají dva týdny, abychom promysleli podrobnosti, ale teď už mám zpoždění na baronský soud. Mí poddaní nejsou rádi, když je nechávám čekat.“

Vykořčil ke dveřím, ale ještě se s rukou na klice zastavil a otočil se k Paddrenovi. „Jdi si promluvit s Reaunem. Myslím, že ho Kalešův pohřeb zasáhl víc, než je ochotný přiznat. A teď se blíží královský hon a on se nebude moct zúčastnit. Řekl bych, že by se mu hodila návštěva přítele.“

Paddren se rozloučil a vyrazil rovnou do dočasného obydlí loveckého mistra. Nenavštívil ho od vyhlášení pohřbu a užíraly ho výčitky svědomí.

„... jsem v pořádku, ženská, přestaňte mě obskakovat!“

Paddren zaslechl Reaunův zvýšený hlas a potlačil úsměv. Zaklepal a vešel dál. Sestra už se nadechovala k odpovědi, ale po Paddrenově příchodu zavřela pusu. Místo toho si založila ruce na prsou a sledovala, jak Reaun zápolí s broží, kterou se zapínal jeho plášť. Nevypadal, že by měl náladu přijmout od kohokoliv pomoc, a tak Paddren počkal u dveří. Napětí v místnosti nepolevilo, dokud Reaun úspěšně nedokončil kdysi snadný úkol. Obrátil se k Paddrenovi a zamrkal.

„Mistr Paddren mě jistě doprovodí na procházce, jestli to zastaví vaše námitky.“

„Samozřejmě,“ přikývl Paddren a usmál se na sestru.

Ta něco zabručela a vykročila ke dveřím. Na prahu se zastavila a otočila se k Paddrenovi. „Dohlédněte na to, ať se nevyčerpá. V jeho věku nějaký čas trvá, než se zranění zahojí.“ Vrhla po Reaunovi káravý pohled, otočila se na podpatku a odešla.

„Nevšímej si jí,“ řekl Reaun a zvedl vycházkovou hůl. „Chtěl jsem jít na procházku po zahradách. Nemusíš chodit se mnou, jenom jsem potřeboval výmluvu, aby mě ta strašná ženská přestala komandovat.“

Paddren se zazubil. „Procházka mi prospěje.“

Během krátké chůze k zahradám sloužící zdraví loveckého mistra a přáli mu rychlé uzdravení. Reaun jim odpovídal s laskavým humorem a umně předstíral, že se mu daří dobře – ale Paddrenovi neušlo, jak je stařec bledý a jak ztěžka se opírá o hůl.

Venku se Reaun zastavil a zhluboka se nadechl. „To je příjemné. Už jsem se začínal cítit spíš jako vězeň než jako pacient.“

„Vypadáte mnohem líp.“

„Rány i žebra se zahojily dobře. I ruka.“ Poklepal na prázdný rukáv. „Zvykám si na život bez ní. Už se těším domů, až budu mít trochu soukromí. A chybí mi Varnia.“

Procházeli mezi květinovými záhony. Ve vánku se vznášela sladká vůně, která stoupala z velkokvětých růží – šlo o oblíbené květiny baronky, jež zemřela při porodu; a baron Harkai se za deset let od její smrti znovu neoženil.

„Tak co tě trápí, Paddrene?“

„To je to tak vidět?“

„Zapomínáš, že jsem známý svými pozorovacími schopnostmi. Bez nich bych jako stopař nestál za nic.“

Paddren se zamýšlel nad jeho odpovědí, zatímco dál pozvolna kráčeli po šterkové cestě. Shýbl se, aby se vyhnul srážce se včelou, která letěla s naloženými pylovými košíčky neobratně domů. Stovky podobných chlupatých tělíček lezly po záhonech s levandulemi. Paddren si vzpomněl na hodiny strávené s Kalešem na bylinkové zahrádce Hlohové chýše, kde se učil znát jednotlivé byliny a jejich využití. Opa-
noval se – dotedl si neuvědomoval, jak moc se potřebuje někomu svě-
řit. „Po tom pohřbu a po všem... Jenom jsem si chtěl popovídat o Ka-
lešovi.“

„Taky mi chybí,“ vzdychl Reaun a odvedl Paddrena k bílé kamenné lavičce.

„Přemýšlel jsem o měsících před jeho smrtí,“ přiznal Paddren. „Byl zaneprázdněný a popudlivý, ale jsem si jistý, že to začalo, až když se dozvěděl o té tajemné smrti v Nilenu. Zemřel tam jeden z jeho starých čarodějnických přátel. Zmínil se vám o něčem podezřelém?“

„Ne, Kaleš byl muž mnoha tajemství,“ odpověděl Reaun. Pohrával si s držadlem vycházkové hole; črtal s ní do hlíny spirálovité vzory, dokud se nerozkašlal ze zvířeného červeného prachu. „Všiml jsem si,

jak se uzavírá do sebe. Přestal chodit hrát karty, a dokonce i pracovní návštěvy sídla byly čím dál vzácnější.“

Paddren vzdychl. „Kéž bych se ho zeptal na důvod jeho příkrosti, místo abych kolem něj pořád chodil po špičkách.“

„Vzpomínám si, že Kaleš jednou poznamenal, že by potřeboval průvodce. Byla to zvláštní poznámka, ale hned ji zamluvil a já jsem na ni zapomněl, dokud mi neřekl, že se chystá pryč. Uvažoval jsem, jestli jede hledat toho průvodce, kterého potřeboval, ale nikdy jsem neměl příležitost se ho na to zeptat.“

Paddren vstřebával novou informaci. Cítil, že je důležitá. „Když Kaleše přepadli, mířil od Kranoru i od královských čarodějů. Možná jim nedůvěřoval, nebo někomu v jejich středu.“

„Je to možné.“

Paddren si ztěžka povzdychl. „Musel se přece někomu svěřit.“

„Co jeho deník? Pořád si do něj něco čmáral.“

„Četl jsem ho snad desetkrát. Jestli se mi v něm snažil něco sdělit, nedokážu na to přijít.“

Reaun ho poklepal po rameně. „Kaleš měl ke všemu své důvody... Jenom se o ně nikdy neuměl dělit s ostatními.“

Paddren se zasmál, ačkoliv vzpomínku na starého mistra podbarvoval smutek. Promnul si strniště, vzhlédl k polední obloze a rozhodl se změnit téma. „Varnia si vede dobře. Lidé ve městě o ní mluví pěkně, přestože se tu a tam dá zaslechnout i nějaká ta předpojatost.“

„Je k té práci přímo zrozená. Královský hon prověří její schopnosti a oslavy slunovratu vždycky obměkčí lidská srdce.“

„Na slunovrat jsem úplně zapomněl.“

„Bude to poprvé za dvacet let, co nepovedu loveckou skupinu barona Harkaie.“ Reaun na Paddrena zamával pahýlem ruky. „Jízda bude náročná, ale aspoň jsem nepřišel o ruku, kterou šermuju.“

Paddren se usmál.

„Zúčastníš se honu?“ zeptal se Reaun. „Mohlo by to vylepšit i tvé postavení u dvora.“

„Mě hony moc nebaví,“ odpověděl Paddren a odvrátil zrak. Rukou mimoděk přešel po kroužku s erbem pod šaty. Okázalost královského honu mu připomínala minulost, na niž by radši zapomněl – kroužek na krku teď byl jediným odkazem na jeho dětství.

„Vím, že to není tvá obvyklá kratochvíle, ale Varnii by se mohla hodit tvá podpora.“

„Uvidím.“

„Tvé zdráhání možná souvisí s jistými drby, které jsem zaslechl,“ zamrkal na něj Reaun.

„S jakými drby?“

„Zaslechl jsem je náhodou, když si ošetřovatelky myslely, že spím. Prý se ucházíš o Varnii.“

Paddren skryl šok zamračením. „Teď musím taky trpět, protože Varnia trvá na tom, že se bude potají scházet s Leyochem.“

„Jsou zamilovaní a společnost jim nedává na výběr. Neboj se, Paddrene, na ty drby se jistě brzy zapomene.“

„Doufejme,“ vzdychl Paddren.

Varnia uvolněně ležela u rybníka a poddávala se příjemné malátnosti po milování s Leyochem. Lovečtí psi byli pořád natažení pod pokrouceným starým hlohem, kde je nechala, spokojeně dřímali a vstřebávali denní teplo.

Líně se usmála na vážku poletující nad hladinou. Obdivovala její akrobatické kousky, dokud se vážka neusadila na rákos a téměř dokonale nesplynula s pozadím.

Leyoch si zastrčil košili a připojil se k ní na lavičce. Jeho příchod vyplašil lovíčí vážku z vodní rostliny.

Objal ji paži kolem ramen. „Kéž bychom mohli takhle strávit celý den, ale Paddren se brzy vrátí.“

Pohládila mu jemné chloupky na předloktí. Pod kůží cítila tuhé svaly. Při vzpomínce na jeho něhu se zachvěla rozkoší, ale pak si představila Paddrenovu reakci, kdyby je přistihl o samotě v domku. Nepřál si, aby se tu scházeli. Nikdy nepřijal jejich vztah, ale ani ho přímo neodsoudil. Varnia brala Paddrena jako jednoho z nejbližších přátel, div ne jako pokrevního bratra, ale nikdy mu tak úplně nerozuměla.

Opřela si hlavu o Leyochovu paži. „Jak je na tom? Mám dojem, že se mi vyhýbá.“

„Myslím, že se schválně nevyhýbá nikomu, jen je zaneprázdněný hledáním Kalešova vraha. Když je tady, zamyká se v pracovně nebo jezdí do lesa na místo činu.“

„Proč tam proboha jezdí?“ Varnia se narovнала a podívala se na Leyocha.

Ten pokrčil rameny. „Prý aby meditoval, ale podle mě tam jezdí, aby byl blízko Kalešovi.“

„To zní divně i na Paddrena.“

„Je to čaroděj,“ připomněl jí Leyoch.

„Ano, ale to nevysvětluje každou výstřednost jeho chování.“

Leyoch se zazubil a naklonil se, aby ji políbil na tvář. „Budeme si o tom muset promluvit později. Právě teď bych pro něj měl vyřizovat nějaké pochůzky.“

Leyoch odjel k městu. Varnia zůstala ležet u rybníka, máchala prsty ve studené vodě a přivírala oči, aby se lépe soustředila na pokojné zvuky okolního lesa. Vždycky ráda chodila k Hlohové chýši, byť to po Kalešově smrti nebylo totéž.

Vzpomínala na letní slunovrat před čtyřmi lety, když Kaleš přivedl na oslavy svého nového sluhu. Něco na mladíkově hnědých očích

a rozpustilém úsměvu bylo Varnii povědomé, ale trvalo jí nějaký čas, než si ho spojila s tím chlapcem ze sirotčince. Krátké dětské přátelství v sirotčinci se rychle rozvinulo v plnohodnotný román. Vždycky bude Kalešovou dlužnicí za to, že vrátil Leyocha do jejího života.

Slyšela, jak se blíží dusot kopyt Paddrenova koně, ale dál ležela na slunci, hrála se na teple vlastních nostalgických vzpomínek a čekala, až se k ní přítel připojí.

Oba lovečtí psi se zvedli, aby ho přivítali, a Varnia slyšela, jak je Paddren chvíli hladí, než se usadil na lavičku proti ní. „Měl jsi příjemnou jízdu?“ zeptala se.

Paddren si odfrkl. „Kde je Leyoch?“

„Nevím. Přijela jsem za tebou.“ Posadila se a postřehla, jak po jejích slovech obrací oči v sloup. „Proč jsi dneska tak mrzutý?“

„Toho si nevšíměj.“

„Jelikož vidím, že máš vyloženě povídavou náladu, přeskočíme nezávaznou konverzaci. Přijela jsem k tobě pro radu.“ Varnia očekávala nějakou reakci, ale Paddren se na ni dál díval zcela bezvýrazně. Neuhýbala pohledem. „Od chvíle, kdy jsme sdíleli to vidění nagry, mě trápí podobná, byť obyčejnější vidění.“

Paddren vykulil oči a naklonil se k ní. „Pověz mi o nich.“

„Tak třeba cestou sem jsem viděla mladého králíka uloveného jestřábem. Jenže na obloze nekroužil žádný pták a stopy králíka byly několik dní staré. Stála jsem na tom místě a nějak jsem vytáhla vzpomínku ze země.“

Paddren se odvrátil a smetl si pomyslného broučka z ruky. „Možná jsi trochu vyčerpaná tlakem, pod kterým momentálně pracuješ.“

„Nezdálo se mi to, Paddrene.“

„Takže myslíš, že jsi čarodějnice?“

„Ne, jenom ti říkám, co se mi stalo,“ odsekla. Jeho jízlivý tón ji

podráždil. „Dělám si starosti s královským honem a s tím, abych se neznemožnila před králem Arcausem. Jak můžu vést hon, když mám problémy rozlišit minulost od přítomnosti? Chtěla jsem, abys mi pomohl pochopit, co se se mnou děje, ne tvé cynické poznámky.“

Vstala a zvedla plášť, který používala jako deku. „Měla bych jít.“

Paddren se taky zvedl a zastoupil jí cestu. „Chci ti pomoci, ale tohle přesahuje mé znalosti. Po našem společném vidění nagry jsem se díval do Kalešových bichlí, ale není v nich žádná zmínka o něčem podobném.“

„A co tvůj rád, nemůžeš se zeptat jich?“

„Ne, říkal jsem ti, že to je naše tajemství. Nesmím nikomu věřit, dokud neodhalím nepřítel. Kdybych se svěřil špatné osobě, příštím cílem bychom mohli být my.“

„To je absurdní.“ Varnia si přehodila plášť přes ramena a zapnula si orlí brož v límci. Utáhla si cop a uhladila si šaty. Paddren ji sledoval, myšlenky ukryté za bezvýraznou maskou.

„Proč je pro tebe tak těžké věřit lidem?“

Paddren si nevšímal její otázky a obíral si z dokonale čistého rukávu imaginární smítka. „Slyšela jsi ty drby?“

Pokrčila rameny a čekala, až bude pokračovat.

„Prý spolu něco máme.“

Varnia se zahihňala. „Říkala jsem si, proč po mně v poslední době všichni pokukují s takovou závistí.“

Paddrenovi se nahrnula do tváří barva. „To není legrační, Varnie. Nedokážu uvěřit, že to bereš tak bezstarostně.“

„Vzhledem ke všemu, co se právě odehrává v mém životě, to není až tak pozoruhodné.“

Paddren si založil ruce na hrudi a odfrkl. Varnia zavrtěla hlavou; uvažovala, proč jí připadalo jako dobrý nápad svěřit se mu.

„Reaun se zmínil, že bys možná chtěla, abych se zúčastnil honu,“ řekl prkenně Paddren.

„Ale ne, ani ve snu by mě nenapadlo žádat tě o podporu. Nechceme přece podporovat ty pošetilé klepy, že ne?“

„Jenom se nechci dostat do situace, kdy bych musel lhát...“

„Jako jsem musela kvůli tobě lhát já ohledně toho vidění nagry?“

Když neodpověděl, Varnia prudce prošla kolem něj. Hvízdla na psy a zamířila k brance.

„Počkej, Varnie.“

Otočila se k němu. „Neobtěžuj se, Paddrene. Zvládnou to sama.“

7. KAPITOLA

Zarua, před 350 lety

Slyšel jsem časně ranní shon kolegů pospíchajících na snídani, ale zůstal jsem ve svém pokoji a truchlil za bratra. Neměli jsme jiné příbuzné a já jsem si uvědomil, jak osamělý Jaspen musel být, když jsem ho opustil.

Drtil mě zármutek, zmírňovaný pouze myšlenkami na pomstu vůči vrahovi.

Vyrušilo mě zaklepání na dveře. Vstal jsem z kavalce a zdráhavě k nim přistoupil. Sklopil jsem oči a všiml si, že mám na sobě včerejší oblečení. Měl jsem na něm prach z cesty, bylo pomačkané od neklidného spánku a cítil jsem z něj pach zatuchlého potu a vlhkých lesů. Slíbil jsem si, že jakmile se zbavím svého návštěvníka, zajdu si na dlouhou koupel do lázní.

Otevřel jsem dveře a zůstal zírat na Fettera Cairna; můj bývalý nejlepší přítel teď vypadal jako cizinec. Tytam byly široké pásy, které mu přidržovaly nohy v dlahách a jež mu vysloužily přezdívku Kripl Cairn. Pořád jsem slyšel látkou tlumené klapání holí a šourání pokroucených nohou na mramorových chodbách. Všichni dříve žertovali, že Kripla Cairna je dřív slyšet než vidět. Neduživá bledost i zplihlé vlasy zmizely, ale jeho oči byly pořád tmavé a zasmušilé.

Fetter Cairn na mě shlédł – bez pokřivených nohou byl o dlaň vyšší než já. Zachvěly se mu nozdry a v jeho výrazu se zablýsklo znechucení, které však nahradila konejšivá útěcha. Pokročil dopředu a objal mě.

„Je mi moc líto Jaspena,“ řekl.

Stál jsem s rukama u boků, všechny emoce přitisknuté k hradbě v mém nitru. Proč nedokážu čerpat útěchu, kterou mi nabízí starý přítel?

Když jsem zavřel oči, viděl jsem jen Jaspena, jak se houpá na trámu se zmučeným výrazem, zatímco mu z těla pozvolna vyprchává kyslík.

Fetter Cairn mě sevřel v objetí a já jsem cítil, jak z kdysi slabého těla sálá síla a moc.

„Viním z toho sebe,“ přiznal, ustoupil ode mě a svěsil hlavu.

„Cože?“ Ruka mi ztuhla na dopisu v kapse.

„Měl jsem si ho víc všímat. Když jsi byl pryč, chtěl jsem se o něj starat, jako jsi to dělal ty, když jsme vyrůstali.“ Pomalu ke mně zvedl oči plné emocí. „Selhal jsem. Odpusť mi.“

Byl tu můj starý přítel, zranitelný, neduživý chlapec, který potřeboval, aby ho ostatní přijali. Potřásl jsem mu rukou, kterou mi podal, a chtěl jsem věřit jeho kondolenci, ale když jsem se na něj podíval pozorněji, uvědomil jsem si, že jeho oči zůstávají chladné.

„Jestli si někdy budeš potřebovat promluvit, jsem tu pro tebe.“

„Děkuju,“ řekl jsem a spolkl jsem obvinění, která se mi formovala v mysl. Fetter Cairn věděl, že můj bratr nespáchal sebevraždu, ale ať už hrál jakoukoliv hru, rozhodl jsem se, že ji budu hrát taky.

„Teď jenom potřebuju být sám.“ Nasměroval jsem ho ke dveřím.

Oči se mu zaleskly arogancí a já ho nechal, ať si libuje ve falešném pocitu bezpečí. Nevěděl o dopisu v mé kapse – jen ať si myslí, že jeho tajemství zemřelo s mým bratrem.

Poplácal mě po zádech a odvrátil se. „Nezapomeň, že si se mnou můžeš kdykoliv promluvit.“